

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 92

Comissió d'Affers Institucionals

Sessió 5, dimecres 31 d'octubre de 2018

Presidència de l'l. Sr. Jean Castel Sucarrat

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Elecció del secretari o secretària de la comissió	4
Proposta de resolució sobre la redacció d'un projecte de llei de governs locals 250-00222/12	4
Proposta de resolució sobre la defensa de les institucions catalanes 250-00230/12	11
Proposta de resolució sobre la recuperació de la relació bilateral Generalitat-Estat i sobre els recursos presentats pel Govern de l'Estat a lleis del Parlament de Catalunya 250-00239/12	20
Proposta de resolució sobre l'avaluació i eliminació d'organismes públics no necessaris 250-00253/12	30

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 5 de la CAI

La sessió de la Comissió d'Afers Institucionals (CAI) s'obre a dos quarts d'onze del matí i dos minuts. Presideix Jean Castel Sucarrat, acompanyat de la vicepresidenta, Anna Tarrés i Campà; del secretari, Bernat Solé i Barril, i de la secretària en funcions, Gemma Espigares Tribó. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Hi són presents els diputats Dimas Gragera Velaz, Ignacio Martín Blanco, David Mejía Ayra, Sonia Sierra Infante i Laura Vílchez Sánchez, pel G. P. de Ciutadans; Josep Costa i Rosselló, Aurora Madaula i Giménez, Marc Solsona i Aixalà i Francesc Ten i Costa, pel G. P. de Junts per Catalunya; Anna Caula i Paretas, Josep M. Jové i Lladó i Sergi Sabrià i Benito, pel G.P. Republicà; Rosa Maria Ibarra Ollé, Marta Moreta Rovira i Ferran Pedret i Santos, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Lucas Silvano Ferro Solé, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem, i Carles Riera Albert, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Elecció del secretari o secretària de la comissió.
2. Proposta de resolució sobre la redacció d'un projecte de llei de governs locals (tram. 250-00222/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 100, 36; esmenes: BOPC 156, 5).
3. Proposta de resolució sobre la defensa de les institucions catalanes (tram. 250-00230/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació (text presentat: BOPC 106, 30).
4. Proposta de resolució sobre la recuperació de la relació bilateral Generalitat-Estat i sobre els recursos presentats pel Govern de l'Estat a lleis del Parlament de Catalunya (tram. 250-00239/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 106, 43; esmenes: BOPC 148, 7).
5. Proposta de resolució sobre l'avaluació i eliminació d'organismes públics no necessaris (tram. 250-00253/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 112, 23; esmenes: BOPC 156, 6).
6. Proposta de resolució sobre l'adopció de mesures per a paliar la manca de socorristes en platges i piscines públiques (tram. 250-00263/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 118, 81; esmenes: BOPC 156, 6).

El president

Bon dia a tothom. Iniciem la Comissió d'Afers Institucionals en data 31 d'octubre de 2018.

En primer lloc, si algun grup ha de comunicar substitucions? (*Pausa.*) Senyora Sierra?

Sonia Sierra Infante

Sí, senyor president. Per anunciar la substitució de la senyora Arrimadas per la senyora Laura Vílchez i el senyor Carlos Carrizosa pel senyor David Mejía. I no sé si és pertinent també demanar ara l'ajornament d'un punt o en un altre torn de paraula?

El president

Quan arribi el punt de l'ordre del dia, en demana l'aplaçament.

Lucas Silvano Ferro Solé

Senyor president...

El president

Sí?

Lucas Silvano Ferro Solé

El diputat que li parla, el Lucas Ferro, en substitució de Jéssica Albiach. *(Ferran Pedret i Santos demana per parlar.)*

El president

Senyor Ferran...

Ferran Pedret i Santos

Senyor president, la diputada Marta Moreta en substitució del senyor Miquel Iceta. *(Marc Solsona i Aixalà demana per parlar.)*

El president

Senyor Marc Solsona...

Marc Solsona i Aixalà

Sí; la diputada Madaula i el diputat Ten en lloc del diputat Sánchez i el diputat Batet.

El president

Molt bé. *(Josep M. Jové i Lladó demana per parlar.)* Senyor Jové...

Josep M. Jové i Lladó

Gràcies. La diputat Gemma Espigares substituirà la diputada Adriana Delgado.

El president

Moltes gràcies. Si vol fer el comunicat de l'aplaçament ara..., vull dir, ja el podríem avançar.

Sonia Sierra Infante

Sí; és per demanar l'ajornament del punt 6 de l'ordre del dia.

El president

Molt bé. En prenem nota.

Elecció del secretari o secretària de la comissió

Bé, passaríem ja a l'ordre del dia. El punt 1 és l'elecció del secretari o secretària de la comissió, en aquest cas, secretari. Presenta..., i se n'ha tramitat ja la baixa per part de la Mesa, de la senyora il·lustre diputada Gemma Espigares Tribó. Agrair-li la feina, la col·laboració i el tracte que hem tingut en aquesta curta etapa. I donar l'alta i nomenar el senyor Bernat Solé i Barril... *(Veus de fons.)* Sí, és la proposta del Grup Parlamentari Republicà, que correspon a la substitució. I ara demanaria si –s'ha de votar– hi ha assentiment. *(Pausa.)*

Bé, queda elegit l'il·lustre diputat, el senyor Bernat Solé i Barril, com a secretari. Si vol prendre lloc? *(Veus de fons.)* Sí, haurà de tornar, perquè el següent punt el defensa vostè.

(El secretari ocupa el seu lloc.)

Proposta de resolució sobre la redacció d'un projecte de llei de governs locals

250-00222/12

Bé, passaríem al segon punt de l'ordre del dia... *(Rialles.)* Sí, abans de la lectura del punt, si algun membre de la Mesa l'ha de defensar, ha de baixar.

Bé, el segon punt de l'ordre del dia... Els avanço que per *tempo* i per poder arribar a temps al final de la comissió limitarem les intervencions a set minuts. (*Ferran Pedret i Santos demana per parlar.*) Digui'm, senyor...

Ferran Pedret i Santos

Disculpi, president, però com que acabem de guanyar una mica de temps amb la retirada d'un punt, doncs, potser podem mantenim els temps, si li sembla bé?

El president

Podem mantenim els temps, però, si veu el volum, i anem als deu minuts que jo habitualment atorgo, ens n'aniríem a una hora i escaig més de comissió. Jo no tinc la..., la Mesa, en aquest sentit, marcarem set minuts i, en un moment, si hi ha la necessitat, la Mesa serà prudent i permissiva, en aquest sentit.

Bé, passariem, doncs, al segon punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució sobre la redacció d'un projecte de llei de governs locals, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Dimas Gragera.

Dimas Gragera Velaz

Muchas gracias, presidente, y buenos días a todo el mundo. Bien, hoy traemos a debate y votación una propuesta de resolución sobre la redacción de un proyecto de ley de gobiernos locales.

Es una propuesta de resolución que se compone de un solo punto, que pide que se inicie un proceso legislativo para redefinir la administración en nuestro territorio, en nuestra comunidad autónoma.

Es un solo punto de acuerdo pero que, de aprobarse, de tirar adelante, realmente llevará a cabo un proceso de debate complejo, en el que se necesitará la implicación de varios agentes, tanto de las administraciones locales, como de las administraciones supramunicipales, como de todos los representantes que estamos aquí de los diferentes partidos, puesto que supondrá reformar un modelo que no se ha tocado en, prácticamente, en los cuarenta años de democracia.

La razón por la que presentamos esta propuesta de resolución es porque entendemos que el modelo administrativo, los niveles administrativos, el modelo de administración territorial está obsoleto y es ineficiente en muchos aspectos. Creemos que, a nuestro entender, hay muchos niveles administrativos que no aportan valor directo al ciudadano. Para entendernos, un vecino, una persona del área metropolitana de Barcelona tiene que soportar hasta seis niveles administrativos dentro del territorio nacional, mientras, por ejemplo, una persona de Castilla y León debería soportar solo cuatro niveles administrativos.

Como ya saben, esto casa con el discurso que mantiene Ciudadanos de eliminar grasa de la administración pública, de eliminar ineficiencias y de, en definitiva, liberar recursos para poderlos destinar o a una reducción de impuestos o a partidas que realmente aporten valor al ciudadano.

Y el objetivo que perseguimos es muy sencillo. En primer lugar, el ya mencionado de simplificar los niveles administrativos. En segundo lugar, reforzar la autonomía local, la autonomía municipal, definiendo de una forma más concreta y otorgándole más competencias, puesto que ahora se solapan muchas competencias; en otros aspectos hay un vacío de competencias. Y, entendemos, que hay una infradotación presupuestaria, como ya hemos debatido en varias ocasiones, de los municipios. En definitiva, lo que queremos es pasar de un modelo agotado, que está basado en razones históricas y territoriales, a un modelo basado más en la eficiencia y que sitúa al ciudadano en el centro de la política.

Ya este Parlament dio la semana pasada un paso adelante cuando inició la tramitación de la disolución del Consell Comarcal del Barcelonès nord, y creo que esta es la línea que debemos perseguir, debemos redefinir nuestra administración pública,

en definitiva, para que realmente sea útil para los ciudadanos y las competencias estén definidas de forma clara.

Por eso este Parlament quiere instar al Govern de la Generalitat a que inicie un proceso legislativo que ya, a nuestro entender, debería haberse iniciado en legislaturas anteriores.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat. A aquesta proposta de resolució s'han presentat esmenes. I, en aquest sentit, començaríem pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Marc Solsona.

Marc Solsona i Aixalà

Bé, bon dia a tothom, president, companyes i companys diputats. Bé, la nostra posició en aquesta proposta de resolució, atès que vam fer una esmena i no està acceptada, com m'ha comunicat el portaveu del Grup de Ciutadans, doncs serà de votar en contra.

Bàsicament no votem en contra de no legislar o fer una nova llei de governs locals, sinó que del que votem en contra és de que aquesta es vulgui demanar que sigui en aquest últim trimestre de l'any, i s'obviï tot un..., en l'exposició de motius, tot un procés de participació que van ser els Governlocals.cat que va articular una sèrie de debats territorials amb tots els representants del món local, en la qual es va parlar de diferents temes, tipus finances locals, tipus nous models de governança, organització territorial i de com tractar també les diferents relacions entre diferents governs.

Nosaltres som defensors d'un model que entenem que és millorable, i és per això que s'ha d'acotar i millorar en funció també d'aquests nous models de governança. Nosaltres no comprem aquest discurs, com ha dit molt bé el diputat de Ciutadans, de que el problema és l'administració, les duplicitats i aquests diferents nivells administratius, sinó que hem de buscar que cadascú pugui encaixar molt bé quina és la feina que ha de fer tothom.

En aquest debat de Governlocals.cat es va arribar a una conclusió important, que és: no podem plantejar una llei de governs locals si no va acompanyada d'una llei de finançament dels governs locals. No n'hi ha prou només en saber quins serveis presta un o presta l'altre, sinó, bàsicament, com financem aquests serveis que pugui prestar l'un o l'altre. Per tant, entenem que és indissociable el fet de fer la llei de governs locals i plantejar una llei de finançament local.

És per això que la consellera Artadi, en la seva compareixença el mes de juliol, va definir que aquest impàs entre els Governlocals.cat procés de participació i la futura llei de governs locals havia de transitar amb un òrgan que se'n diu el «Consell de Governos Locals», que pugui actuar com a norma, doncs, per articular i vehicular tot aquest procés de participació. Un consell en el qual les entitats municipalistes, el món local té un paper important, tant l'ACM, com també la Federació de Municipis, i també, lògicament, les diferents diputacions i els diferents membres representatius del món local, en funció de les eleccions.

Per tant, es transita en aquest model, en el qual s'apodera el món local, perquè decideixi com poder-ho legislar. I entenem que és el camí que està planificat des del pla de govern i que, per tant, el fet de ara aprovar aquesta PR aniria frontalment en contra de la planificació, de l'estratègia del Govern. I, a part, també aniria una miqueta en contra i faria molt lleig per tota aquella gent que va participar d'aquest procés de participació de com configurar els governs locals, en els Governlocals.cat, i també de l'apoderament que es vol fer des de la conselleria amb aquest òrgan del Consell de Governos Locals que actüi i articuli aquesta actuació.

Per tant, atès, doncs, que l'esmena no s'accepta, perquè anem en camins diferents, no diré paral·lels, però sí diferents a nivell de *tempo*, entenem, doncs, que el nostre vot serà en contra d'aquesta proposta de resolució.

El president

Moltes gràcies, diputat. De la mateixa manera, ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i, en aquest sentit, té la paraula l'illustre diputat Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Moltes gràcies, president. Ja per avançat, els anuncio que el nostre vot també serà de rebuig, no pas perquè no estiguem d'acord en el contingut essencial de l'únic punt d'aquesta proposta de resolució, precisament perquè el nostre grup parlamentari té molt clar que cal, en aquests moments, una llei de governs locals, una llei que resolgui les deficiències o les mancances que en aquests moments tenen els ajuntaments i, evidentment, un sistema caduc i que, per tant, requereix una renovació.

Ara bé, tal com es planteja aquesta PR i, especialment, per la seva exposició de motius, ens genera uns certs dubtes. Vostès, a l'exposició de motius, ens parlen de que fa quaranta anys que no hi ha hagut canvis, durant tots aquests anys de democràcia, pel que fa al règim de governs locals. Bé, jo no sé on eren vostès fa pocs anys, però els ajuntaments, i en aquest cas vull entendre que la seva poca presència als ajuntaments va fer que no s'adonessin dels atacs que va suposar l'aprovació de l'LRSAI, de la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'administració local. Una llei que el que deia era com els ajuntaments s'havien de gastar els seus diners. O, per posar un altre exemple, la Llei d'acompanyament dels pressupostos, que els deia directament als ajuntaments a qui podien contractar i a qui no podien contractar. I vostès en van ser còmplices d'aquestes dues lleis. Per tant, no ens diguin que no hi ha hagut canvis en aquests darrers anys en les administracions locals.

Vostès ens parlen de flexibilitzar per obtenir millor eficiència. Totalment d'acord. Nosaltres hi estem d'acord. Amb el que no estem d'acord és que aquesta flexibilització suposi una recentralització del sistema. Abans, en la intervenció del company de Ciutadans, ens deia que el seu objectiu era situar el ciutadà com el centre de la política. La veritat és que llegint la seva proposta de resolució el que veig és que volen situar el Govern de l'Estat al centre de la política o al centre dels ajuntaments del nostre país. També posen en dubte l'aprovació de noves comarques o del plantejament de la proposta de noves vegueries. Bé, si hi ha hagut una aprovació de noves comarques és perquè hi ha hagut un consens al territori, perquè hi ha una realitat territorial i perquè la sobirania d'aquest Parlament ha fet que aquestes comarques poguessin ser aprovades a través d'un acord de Ple.

Finalment, el nostre grup..., deixar molt que sí que estem d'acord en millorar els governs locals a través de dotar-los de més autonomia, de dotar-los de més competències, però això ha d'anar acompanyat d'un finançament, un finançament just. Com bé saben, en aquests moments, el 90 per cent del finançament dels ajuntaments passa per les diputacions, unes entitats supramunicipals que pegen totalment, directament de l'Estat. I, per tant, nosaltres, el nostre model ha de passar, precisament, per donar més autonomia a aquests ajuntaments i que els ajuntaments puguin decidir com volen gastar-se els seus diners.

I, finalment –ho deia el company de Junts per Catalunya, el diputat Marc Solsona–, com bé saben, des del Govern de la Generalitat s'ha impulsat un consell de governs locals, amb representació de tots els àmbits i tots els agents que participen en la política municipal, com pugui ser el mateix Govern de la Generalitat, com pugui ser els mateixos ajuntaments, les entitats municipalistes. I, a través d'aquest Consell de Governos Locals, s'extreuen una sèrie de conclusions, i serà a partir d'aquestes conclusions, a partir de les quals es podrà bastir un redactat adequat per poder debatre aquí, en seu parlamentària, aquesta llei de governs locals.

Per tant, no ens posin terminis, deixin treballar els agents del territori i, en tot cas, quan el text sigui aquí, estigui entrat al Parlament, parlem-ne i debatem-ho.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, a la resta de grups parlamentaris. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del partit Socialistes i Units per Avançar, la il·lustre diputada Marta Moreta.

Marta Moreta Rovira

Moltes gràcies, president; diputats i diputades. Evidentment, nosaltres estem d'acord amb la proposta de resolució que planteja el Grup de Ciutadans, bàsicament perquè el PSC és un partit municipalista per excel·lència, i això ho sap tothom. Pensem que és imprescindible tirar endavant un projecte de llei de governs locals, malgrat que segur que distem moltíssim de com pensen el Grup de Ciutadans. Malgrat això, pensem que és interessant d'aprovar avui aquesta proposta de resolució, perquè és important tirar-la endavant, i perquè fa molts anys, ja, que estem en el mateix punt, no?

És cert que hi ha un punt, que és la part que explica que s'hauria de fer en el primer semestre, i això és important. El que no acabo d'entendre és que els grups de govern no hagin fet una esmena, concretament sobre aquest punt, perquè si no els estava bé aquest punt, el podien haver allargat, eh? Per tant, potser és que realment no els interessa aprovar i no els agrada el Projecte de llei de governs locals, cosa que em sorprèn moltíssim.

El meu grup parlamentari, fa temps, el 2017..., ja va presentar un altre proposta de resolució, similar a aquesta, i el que demanàvem nosaltres és que anés acompanyada d'un projecte de llei de finances locals. Ara aquí tampoc hi era, és evident, però nosaltres pensem que hem de tirar endavant, i sí que estem d'acord, tant amb el Grup Republicà com el Grup de Junts per Catalunya, que això és necessari, però per aquesta raó, el que nosaltres no entenem és que no es pugui tirar endavant el Projecte de llei de governs locals, no ho podem entendre.

Si fem una mica d'història, de cronologia, el 2006 es va redactar l'Avantprojecte de llei de governs locals de Catalunya. D'això fa dotze anys, dotze anys fa que parlem d'aquest tema. Més tard, el 2013, es va fer un informe sobre el projecte de llei de governs locals de Catalunya. I ja establia que s'havia de fer el projecte de llei de governs locals. Per què ho establia? Home, doncs, ho establia perquè s'augmentés l'autonomia local, l'estabilitat pressupostària... (*Remor de veus.*)

El president

Demanaria silenci mentre intervé la diputada, si us plau.

Marta Moreta Rovira

...la sostenibilitat financera... És evident que en tot això estem segurament molt més alineats amb el Grup Republicà que no pas amb el Grup de Ciutadans, el que passa que no podem entendre aquesta negativa a no voler-ho posar. Potser és que hi ha altres problemes i és: qui es posarà al capdavant, Esquerra o Junts per Catalunya? Potser és aquí el problema. I això és molt greu, que debatem aquestes qüestions per sobre d'altres que ens interessin molt.

El 2017 –i ho deia el diputat Marc Solsona– la consellera Borràs presentava un recull d'aportacions del procés participatiu de www.governlocals.cat, amb l'objectiu principal de definir les bases per una futura legislació de l'Administració local. Això tampoc? I ara, avui..., avui, al 2018, no podem tirar endavant aquest projecte de llei de governs locals. No deixa de ser inaudit que, després de tot aquest periple, hi hagi una esmena de Junts per Catalunya i del Grup republicà, que ens demanin d'«impulsar» –aquesta fantàstica paraula que sempre és «impulsar»– però mai tirem endavant res, eh?, impulsem una convocatòria de Consell de Governos Locals.

Nosaltres ho tenim claríssim, necessitem més autonomia a nivell dels ens locals, i, per tant, donarem ple suport a aquesta iniciativa, malgrat que, ho he dit, segurament no compartim els objectius finals del Grup de Ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. I en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. Jo crec que la reforma del món local és una demanda que arrosseguem des de fa anys, però que probablement avui té una importància renovada, perquè tenim nous reptes que arrosseguem després d'una dècada d'austeritat i intervenció a múltiples nivells, des de la Unió Europea, des de l'Estat i des de la Generalitat de Catalunya, als diferents graus d'autonomia i de sobirania democràtica. I avui, el que ens hem d'emplaçar a pensar és quin és el nostre model democràtic, quin model volem impulsar per superar aquesta crisi democràtica, aquesta crisi de sobirania que arrosseguem en el conjunt de l'Estat espanyol, i jo m'atreviria a dir, en el conjunt de la Unió Europea.

Jo crec que el municipalisme no és només una aposta històrica a Catalunya, que ho ha sigut, sinó que ha de ser, sobretot, una aposta de futur. I que ens ho ha demostrat, la capacitat del món local per fer, des de la proximitat, front a la defensa dels drets socials durant la dècada de retallades. Crec que la reforma del món local és imprescindible per assumir els reptes que planteja territorialitzar l'Estat del benestar en un mapa territorial tan asimètric, i en una situació d'emergència ciutadana i de reptes de progrés econòmic com la que vivim. Nosaltres votarem que sí, entenem que hi ha reticències, però entenem..., i jo aquí comparteixo l'opinió del Partit Socialista, que les reticències entre els partits de Govern no poden ser excusa per obviar els reptes de futur que tenim com a país.

Nosaltres apostem perquè aquesta llei –i amb això ja acabo– reforci el principi d'autonomia, de descentralització i de participació, que pugui assumir reptes, també, de simplificació i d'eliminació de duplicitats, sempre que no vagin en detriment dels drets democràtics de la ciutadania i que tingui la capacitat de garantir serveis i una cobertura de qualitat, a pesar de les diferències entre el món rural i el món urbà i de les diferències territorials a Catalunya. I sobretot també que introdueixi mesures de transparència i de control, que jo crec que, després especialment de l'època de la bombolla immobiliària, i del que hem vist en molts ajuntaments, crec que són una eina indispensable per afrontar el futur.

Nosaltres hi votarem a favor i animem els partits de govern a que impulsin els mecanismes que ells volen defensar, dins dels temps que planteja el projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Donaríem la paraula ara al Grup de Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, el nostre grup votarà en contra d'aquesta proposta de resolució. Òbviament que nosaltres també participem de la necessitat d'una llei de governs locals, efectivament. Tanmateix, hem de dir que nosaltres ja en el seu moment vam reivindicar un procés participatiu molt més intens i de molt més calat, amb tots els agents i actors locals, que considerem que no s'ha assolit encara. Per tant, des del nostre punt de vista, encara estaríem en aquella fase en què calia tornar de nou al procés participatiu, de manera que, realment des del territo-

ri, des del món local, i tots els seus actors i agents, poguéssim repensar de forma clara quin és el model territorial que volem, pel que fa al que és l'Administració pública a escala local.

Òbviament, des del nostre punt de vista, reivindicant i aprofundint en el que és el model propi del nostre país, és a dir, municipis, comarques i vegueries. Nosaltres ens oposarem, òbviament, a tota proposta de règim local que el que intenti és assimilar-nos, homogeneïtzar-nos, al model, a la concepció del que és el model territorial i local de l'Estat espanyol, que no ens és propi. Al contrari, hem d'aprofundir en el que és el model propi dotant, efectivament, els ajuntaments, de molta més autonomia i sobirania també de la que tenen en aquests moments, davant la qual, precisament, des del nostre punt de vista, el problema és a l'Estat i en la seva ofensiva recentralitzadora, com ja se n'ha fet esment. En aquests moments, el problema que tenim al món local és l'intervencionisme de l'Estat, eh? I com aquest limita el que són els marges, no només autonomia, sinó –hi insisteixo– de sobirania i de participació en el món local.

En aquest sentit, i en aquest cas, val a dir que nosaltres compartíem, a grans trets, l'esmena que s'havia presentat i que no ha estat acceptada. D'altra banda, i ens podem equivocar, eh?, però nosaltres intuïm, en la intencionalitat de la proposta d'aquesta proposta de resolució un ànim o una intenció d'estratègia recentralitzadora amb la qual, doncs, òbviament, no hi estem d'acord.

I, per tant, i per tots aquests motius, nosaltres votarem que no a com ha estat plantejada aquesta proposta. I pensem que el que cal fer és entrar en una fase de reobertura del debat, òbviament, amb la mateixa finalitat, però a través d'aprofundir un procés de participació molt més real i molt més de fons.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, per un temps màxim de dos minuts, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre diputat Dimas Gragera.

Dimas Gragera Velaz

Gracias. Bueno, ya han avanzado..., por la negociación previa que habíamos tenido, que el voto será contrario, será contrario básicamente por dos motivos. Nosotros entendemos que este debate con el Consell de Govern era una faena de la legislatura anterior y el separatismo ya sabemos que siempre vuelve a la casilla de salida y que pocos avances se producen.

Por este..., es uno de los motivos que votaremos en contra, y por otra razón, si se quiere contar con esta opinión de las entidades locales, el propio trámite de la ley abrirá un proceso de ponencia, un proceso de debate donde allí puedan estar representados, donde allí puedan expresar su opinión. Decía el señor representante del Grupo Republicano..., cuestionaba nuestro posicionamiento de poner al ciudadano en el centro de la política. Nos extraña, viniendo de un partido nacionalista, que prioriza los derechos de los territorios ante los derechos de los ciudadanos. Nosotros ya sabemos que su prioridad no es la reforma de la Administración para suprimir niveles o para dar eficiencia, su propuesta es poner una frontera en el Ebro, que ya sabemos a lo que nos ha llevado: a una crisis económica, una crisis social y una crisis institucional de la que vamos a tardar años en recuperarnos.

Gracias.

El president

Moltes gràcies, diputat.

Passaríem, doncs, a la votació d'aquesta proposta de resolució.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Vots en contra?

Abstencions?

Cap.

Queda rebutjada, aquesta proposta de resolució, per 11 vots en contra i 9 a favor.

Proposta de resolució sobre la defensa de les institucions catalanes

250-00230/12

Passaríem, doncs, al punt 2..., ai, perdoneu, al punt 3 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre la defensa de les institucions catalanes, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, en nom d'aquest grup, té la paraula per defensar-la, l'illustre diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. A l'intent de derogar la Constitució i l'Estatut dels passats 6 i 7 de setembre de 2017, amb el que hagués comportat pel que fa a la dissolució de les institucions catalanes en derogar-se la Constitució i l'Estatut, a la inanitat del Govern de la Generalitat actual, hi hem de sumar, ara, amb un cert estupor, l'observança d'un intent d'establir una doble institucionalitat a Catalunya amb l'establiment d'una mena d'assemblea d'electes i un autoanomenat Consell de la República o Consell per la República –segons el moment en què es citi aquest ens.

El que reclamem, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, és respecte a les institucions catalanes, la defensa de les institucions catalanes davant d'aquells òrgans, ens, que pretenguin atribuir-se'n, en aparença o de manera real, cap de les funcions, cap de la tasca de representació que, per exemple, correspon al Parlament. Ens sembla que per bé que aquesta doble institucionalitat que es vol fer néixer no pot ser altra cosa que simulada, no pot ser altra cosa que un transsumpte de la institucionalitat real, que prové de l'Estatut i de la Constitució, és preocupant que això es fomenti des del mateix Govern de la Generalitat de Catalunya.

On més trobem un govern de la Generalitat de Catalunya, que avala, empara, patrocina, promou un fantasmagòric Consell de la República que, en el fons, pretén passar per govern autèntic de Catalunya. És una qüestió absolutament..., vaja, impensable. El Govern de la Generalitat de Catalunya hauria d'estar, precisament, defensant el seu paper institucional en el conjunt del sistema institucional de Catalunya. Ho hauria d'estar fent també respecte al Parlament de Catalunya, que veu també amenaçada aquesta funció representativa que té atribuïda, en exclusiva, en l'article 55.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, per una assemblea d'electes que pretén també funcionar com si fos una representació de la ciutadania de Catalunya.

No ens hauria d'estranyar –no ens hauria d'estranyar–, perquè ja en la declaració unilateral d'independència, això es feia en nom dels –deien– els autèntics representants, els representants democràtics del poble de Catalunya, ignorant que n'hi havia uns quants altres, a més un nombre notable d'altres, que no compartien aquesta declaració unilateral d'independència. No ens hauria d'estranyar tampoc quan en aquests organismes que volen fer néixer, que estan intentant crear l'aparença de ser institucions, o futures institucions de Catalunya, es funciona amb un absolut partidisme i sectarisme. De fet, excloent els representants de la meitat de la ciutadania de Catalunya, per dir-ho en termes rodons.

Clar, és una qüestió que hauria de cridar molt poderosament l'atenció, que hauria de portar a una autèntica acció del mateix Parlament de Catalunya per defensar la seva posició institucional. I en el fons és això, el que estem reclamant amb aquesta proposta de resolució. Bé, nosaltres podem entendre que, per la comoditat del relat que es fa des dels grups i partits independentistes, sigui molt més còmoda una assemblea d'electes on només hi són vostès, on es crea una

mena de debat que jo en diria de l'estil de Dupond i Dupont, eh?, en què a la intervenció d'un, li respon la rèplica d'un altre, dient: «Jo encara diria més.» I no hi ha autèntica contradicció, ni autèntica pluralitat, més enllà del compartir un mateix objectiu.

Clar, després van a la BBC i passa el que passa, perquè no estan acostumats a debats d'altres tipus que no siguin aquests, de Dupond i Dupont. Però clar, no podem deixar, des del Parlament de Catalunya, que algú pretengui erigir-se en representant del poble de Catalunya, quan ho és el Parlament de Catalunya. No podem deixar que algú pretengui erigir-se en Govern de Catalunya, quan ho és el Govern de la Generalitat de Catalunya. Hi han alguns fenòmens interessants, com aquesta mutació de les preposicions, va començar-se parlant del Consell de la República, que era quelcom potser més clar, i ara es parla del Consell per la República. Deia el socialista francès Jean Jaurès que quan els homes –ara diríem les persones, no?–, no poden canviar les coses, canvien els mots; en aquest cas, les preposicions.

Però malgrat que això pugui portar alguna reflexió sobre la seriositat de tot plegat, ens resulta igualment preocupant. Ja sé que, diguem, tots hem vist..., o vaja, o la majoria de nosaltres hem vist el documental que es va emetre fa uns dies en un canal de televisió d'àmbit estatal, a La Sexta, amb el títol de: *Dilema, Salvados*, i hem vist les confessions que allà es van produir sobre el caràcter, la naturalesa que atribuïen alguns dels màxims responsables del que va passar durant la tardor passada a tots els actes que vostès consideren ara fonament d'aquesta nova fugida endavant que estan protagonitzant. No sigui que, d'aquí a un any, hàgim de descobrir, a través de les confessions dels mateixos protagonistes, que tot això també era *fake*, que també era una simulació, que tampoc anava del tot seriosament.

Però, igualment, a nosaltres ens preocupa. Perquè, a més, a la gravetat, des del punt de vista institucional del que es pretén, s'hi suma una cadena d'ocurrències, com és ara, per exemple, la de construir un cens de persones que s'adhereixen al projecte aquest del Consell per la República. Clar, d'entrada és preocupant perquè, en negatiu, es construeix el cens dels desafectes, eh?, que és una qüestió que no casa massa amb els principis democràtics que diuen defensar. I a sobre, ara ens hem assabentat que, aquesta adhesió és de pagament, no?, es restringeix, és de pagament. Diguem, aquesta ciutadania de la república que diuen que volen construir, doncs, té un accés restringit i de pagament.

Escolti'm, si us plau, fem-nos el favor de defensar les institucions que compten amb el consens d'una àmplia majoria de la ciutadania de Catalunya i discutim des d'aquí les transformacions del marc de convivència que siguin necessàries per assolir consensos amplis sobre com volem conviure, com ens volem organitzar, però no seguim dividint el país a base d'intentar construir una doble institucionalitat que, en el cas de l'Assemblea d'Electes i del Consell de la República o per la República, no compta en absolut amb un ampli consens entre la ciutadania de Catalunya.

Ja els anunciem, evidentment, que nosaltres no els reconeixem cap legitimitat, cap vàlida i no permetrem que intentin suplantar les institucions legítimes, autèntiques, de la ciutadania de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, diputat. Atès que no s'han presentat esmenes, ara els correspon a la resta de grups parlamentaris i començarem pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Nacho Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; bon dia, president. Gràcies. Bé, d'entrada cal dir que, del text de la proposta, i també de les paraules que acaba de formular el senyor Pedret, no hi ha dubte que, des del nostre grup votarem a favor d'aquesta proposta, perquè ens sembla que tot

el que diu..., que tot el que es diu en ella és de sentit comú. Sí que és cert que, com a comentari, com a reflexió, a mi em sembla una llàstima que, en un estat democràtic de dret com el nostre, hàgim d'estar recordant obvietats com el fet que els ciutadans i les institucions públiques han de respectar la legalitat, que les institucions deliberatives de les quals ens hem dotat entre tots, mereixen un respecte de la ciutadania, i que no podem menystenir, precisament, aquesta voluntat dels ciutadans de participar en la governabilitat de la seva comunitat política, influint en les seves decisions.

I per tant, la via que tenen és el vot, i jo crec que intentar negligir aquesta capacitat que hem de tenir els ciutadans en una democràcia, de participar, desviant la legitimitat o desviant l'actuació del Govern de la Generalitat a altres institucions que són parainstitucions, que no són institucions, sinó que senzillament són institucions *fake*, jo crec que és, des del punt de vista del funcionament normal d'una democràcia, molt preocupant i crec que hauríem de superar aquesta mena de plantejaments.

D'altra banda, jo detecto, i he de dir, des d'aquest punt de vista, que em sap greu haver de posar també un element de..., assenyalar una contradicció enorme entre el que plantegen el Partit dels Socialistes de Catalunya amb aquesta proposta, perquè semblen tenir claríssim que el que està fent el Govern de la Generalitat, presidit pel senyor Torra, és incompatible amb el normal funcionament d'una democràcia representativa, com es desprèn de la seva proposta de resolució i del que ha dit, del que acaba de dir el senyor Pedret..., però després, s'esquincen les vestidures quan des de Ciutadans reclamem al president Sánchez, al president del Govern d'Espanya, que faci immediatament el requeriment al president Torra, perquè digui si està disposat o no està disposat a complir la legalitat vigent, a complir amb la Constitució, a complir amb el seu deure de complir i fer complir la Constitució i l'Estatut d'autonomia que, al capdavant, és l'obligació de qualsevol ciutadà i de qualsevol governant.

Des d'aquest punt de vista, aquest requeriment i el compromís subsegüent que hauria de venir, si no es vol que hi hagi conseqüències polítiques d'altra índole, seria una tranquil·litat pels ciutadans de Catalunya que no tornarem a viure jornades tan dramàtiques i tan complicades, des del punt de vista de la convivència, com les del 6 i el 7 de setembre de l'any passat, en què els nostres drets i les nostres llibertats com a ciutadans catalans i del conjunt d'Espanya, van quedar literalment arrabassades per una majoria parlamentària que no entén que la democràcia és principi de la majoria, però també és respecte als drets individuals i dels ciutadans i de les minories. Una majoria parlamentària, en aquest cas, una majoria conjuntural, que ni tan sols es correspon amb una majoria social, no pot arrabassar i anorrear, literalment, l'oposició democràtica i els ciutadans que no comparteixen les seves tesis, i el seu projecte polític.

Per cert, quan parlem del respecte a les institucions que, efectivament, subscriu des del nostre grup, el respecte a les institucions autonòmiques, el respecte a les institucions catalanes –el Parlament, el Govern, la Presidència de la Generalitat–, crec que també fora bo que féssim una crida al respecte del conjunt de les institucions de l'Estat, no només les autonòmiques, sinó també les de l'Administració general de l'Estat i dels tres poders. Fonamentalment, ho dic per les declaracions que hem sentit darrerament de membres del Partit Socialista, conspicus membres del Partit Socialista, que han posat en dubte o han qüestionat les decisions del jutge que instrueix el cas dels polítics presos pel procés..., posant en dubte si era o no era adient o proporcionada la mesura de la presó provisional.

Caram, els jutges són també institucions de l'Estat; el Tribunal Constitucional és una institució fonamental de l'Estat i les seves decisions gaudeixen o haurien de gaudir del respecte del conjunt de la ciutadania, perquè són, precisament, la garantia del respecte als drets i les llibertats dels ciutadans. Això és bàsic en un estat demo-

cràtic de dret, si més no, des de després de la Segona Guerra Mundial. Ara no ens posarem en un debat que, al senyor Pedret i a mi ens agrada molt, que és parlar de la teoria constitucional de Kelsen, però és veritat que el fet que les institucions, els governants han d'estar sotmesos al principi de legalitat és la base d'una democràcia moderna.

El respecte a les institucions no és un caprici, ni de Ciutadans, ni del PSC, sinó que és, precisament, aquesta garantia que es respectaran els drets individuals dels ciutadans. En tot cas, a mi em sembla molt interessant i oportuna la proposta del PSC. A nosaltres, al nostre grup, ens sembla molt interessant la proposta del PSC, però també he de dir que, cal recordar-los que si els partits separatistes voten en contra, o mostren la seva negativa a respectar el nostre marc institucional i constitucional i, per tant, en definitiva, el nostre marc de convivència, es neguen a assumir un principi bàsic en la convivència d'una democràcia, en la convivència d'una comunitat humana, com és la lleialtat institucional i la lleialtat constitucional, haurem arribat al cap del camí i sabrem, positivament, que el Govern Torra té exactament la voluntat de fer el mateix que va fer el Govern de Puigdemont, que és saltar-se la legalitat, no respectar l'Estatut, no respectar la Constitució i, en definitiva, no respectar els drets i llibertats del conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Des d'aquest punt de vista, esperem que això que tenim, aquesta proposta de resolució que presenta el Partit Socialista, no sigui una més de..., no sigui senzillament de cara a la galeria, que no es rentin les mans com va fer Ponç Pilat i que no diguin, nosaltres aquí ens quedem tranquils i ja hem presentat aquesta proposta de resolució i que, en cas que els partits separatistes decideixin votar en contra d'una cosa tan bàsica com demanar-los que respectin la institucionalitat deliberativa de la qual ens hem dotat el conjunt dels ciutadans i que respectin el marc legal vigent, doncs, que prenguin mesures i que parlin amb el senyor Pedro Sánchez i li diguin que, d'una vegada per totes, entengui i assumeixi que, el que està fent el Govern de la Generalitat és el mateix que va fer l'anterior Govern.

I, per tant, que es prenguin les mesures necessàries, en aquest sentit, si el requeriment al president de la Generalitat que es comprometi a una cosa tan bàsica, en una democràcia, com és dir que està absolutament compromès amb el respecte a la legalitat, amb el respecte a l'Estatut, amb el respecte a la Constitució. Perquè, en definitiva, això és el que garantirà que els ciutadans de Catalunya puguem estar tranquils que no veurem, una vegada més, arrabassats els nostres drets per la nostra adscripció ideològica o pel nostre rebuig a un procés separatista que no compta ni amb habilitació legal, ni amb habilitació democràtica.

Per tant, és un procés que és clarament contrari als principis democràtics i clarament contrari als principis de l'estat de dret. Des d'aquest punt de vista, reiterem la nostra voluntat de votar favorablement a la proposta de resolució del Partit Socialista, però assenyalem aquest advertiment, que creiem que una negativa dels partits separatistes suposaria l'exigència democràtica immediata al president Sánchez a requerir al president de la Generalitat que es comprometi a una cosa tan bàsica com el principi a l'estat democràtic de dret.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat. Donaríem pas..., la paraula, al Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. I en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. Compartim el fons de la preocupació amb el Partit Socialista, però hi ha coses en la proposta de resolució que no m'agradaria deixar de comentar. Especialment quan es diu que clar, l'objectiu de les institucions

que s'estan creant és poc més que imposar un nou marc constitucional a Catalunya, i fa referència al que vam viure el 6 i 7 de setembre, a la Llei de transitorietat, a la creació del Consell per la República i de l'Assemblea d'Electes.

Jo crec que quan parlem de la imposició d'un nou marc constitucional hem de tenir una mirada àmplia i una mirada que sigui menys pròpia d'una partida de ping-pong i més pròpia d'un partit que, actualment, té responsabilitats d'Estat. Perquè clar, aprovant en vint-i-quatre hores, per mandat d'un líder estranger, l'aplicació de l'article 135, que alterava la base material del pacte constitucional, no va ser una imposició unilateral? O la sentència del Tribunal Constitucional contra l'Estatut, que va trencar la ja de per sí difícil relació entre el Parlament de Catalunya i el Congrés de l'Estat; aprofitar una majoria conjuntural de jutges conservadors, no va ser una alteració unilateral del marc constitucional i de l'espai constitucional, i no va posar límits constitucionals de forma unilateral al desplegament de la plurinacionalitat de l'Estat espanyol?

O per exemple, que el rei de l'Estat, que el rei..., *el jefe del Estado*, es saltés les seves atribucions constitucionals per sortir de la seva posició de diàleg institucional, i per posar-se de part, saltant-se inclús l'opinió del Govern de l'Estat, llavors encapçalat per Mariano Rajoy, no va ser una imposició que ha alterat el marc constitucional a l'Estat espanyol? O, per exemple –i crec que és de rebut preguntar-s'ho–, si l'aplicació del 155, que intervenia les institucions catalanes, contràriament, inclús, a l'esperit de l'article 155... –perquè durant el debat de l'Assemblea Constituent al Congrés es va debatre sobre un article que explicitava específicament que l'Estat, via 155, pogués intervenir institucions autonòmiques i es va rebutjar, i, per tant, va quedar exclòs, de l'esperit del 155–, la seva aplicació per intervenir les institucions catalanes no ha alterat unilateralment el marc constitucional a l'Estat espanyol? I sobretot, no han atacat també la reducció de la sobirania fiscal, via 135, material; i institucional, via 155..., no ha alterat i atacat també la funció de les institucions catalanes i la seva capacitat d'exercir sobirania sobre el conjunt de la ciutadania catalana?

Nosaltres compartim el fons de la qüestió. Compartim que una entitat privada no pot suplir a les institucions públiques. I compartim, a més, que molts cops s'ha fet un discurs sobre que, clar, les institucions catalanes són un mer autonomisme, són un espai per fer política autonomista, i que, per tant, no ens serveixen, i es poden substituir per un consell de la república, per un consell per la república, per un consell d'assemblees electes, per una república digital. Nosaltres no ho compartim, nosaltres creiem que, en la Transició i escenificat amb el pacte Suárez-Tarradellas, el que hi va haver va ser la restitució de les institucions republicanes de Catalunya, que són prèvies, per tant, a la Constitució del 78 i que són les institucions republicanes, que hem de defensar entre tots i totes, enmig de la crisi de l'autonomisme, i enmig dels reptes de la crisi econòmica i de sobirania que plantegen les polítiques europees. Són aquestes les institucions que s'han de defensar.

Nosaltres ens hi abstindrem, perquè no compartim gran part del diagnòstic. No perquè no compartim el paper que han de tenir les entitats privades, es diguin España Ciudadana, o es digui Consell per la República, sinó perquè creiem que, en un moment d'emergència democràtica, social i de sobirania, cal que reforcem aquestes institucions per avançar sobre un nou marc constitucional i, per tant, sobre un nou marc de sobirania compartides.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Donaríem pas al Grup Parlamentari de Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, nosaltres compartim l'objectiu i el principi de defensar les institucions catalanes, com no pot ser d'una altra manera. Ara, en aquest cas, hem de dir que la nostra visió del que és aquesta defensa és diametralment oposada a la que aquí planteja i proposa el Partit Socialista. Mirin, per nosaltres, defensar les institucions catalanes és aplicar els resultats del referèndum de l'1 d'octubre, per exemple. Per nosaltres, defensar les institucions catalanes és no donar suport a l'aprovació i aplicació de l'article 155, i no acatar-ne la imposició. I en aquest sentit, no acceptar i desobeir la dissolució del Parlament i la suspensió del Govern.

Per nosaltres, defensar les institucions catalanes és defensar la nostra sobirania democràtica davant de les empreses de l'IBEX 35, que controlen la majoria dels nostres fluxos financers i la majoria de les nostres infraestructures i recursos estratègics. També és no acatar el Tribunal Constitucional i aplicar aquelles lleis socials que han estat suspeses antidemocràticament a iniciativa del Govern espanyol. També és permetre i reivindicar que, totes les preses i totes les exiliades puguin exercir el seu vot democràtic en tant que electes, per respectar els seus drets civils i polítics, i també els d'aquelles persones que les han votat.

També defensar les institucions és la possibilitat d'elegir aquell president o aquella presidenta de la Generalitat que sorgeix de la voluntat democràtica majoritària del nostre país. En definitiva, exercir la sobirania del Parlament i de les institucions, cosa que avui hem de denunciar que no és possible, per la ingerència de l'Estat, però també, des del nostre punt de vista, perquè no hi veiem una voluntat ferma de fer-ho, també, per part del Govern i dels partits que li donen suport. I d'altra banda, per part nostra hem de dir que tot procés d'autodeterminació requereix una nova institucionalitat democràtica, que expressi noves sobiranes i nous espais de contrapoder popular, que disputin l'hegemonia política de l'Estat en el territori del país, en el territori nacional. Això és normal i habitual, efectivament, si volem iniciar un procés real de destitució del règim monàrquic del 78 i, òbviament, iniciar un procés constituent, que requerirà, sens dubte, noves institucionalitats democràtiques.

Això és una evidència i és anàloga a la que s'ha produït històricament en qualsevol procés d'alliberament nacional i de ruptura democràtica. També hem de dir, i amb això acabo, president, que, des del nostre punt de vista, tenim seriosos dubtes sobre l'eficàcia i l'eficiència de crear institucionalitats simbòliques quan no s'aborda l'embat real de la lluita per l'autodeterminació, per la destitució del règim en el propi territori i per iniciar realment un procés d'autodeterminació. Tenim seriosos dubtes al respecte, que en moments determinats, crear determinades institucionalitats simbòliques no sigui una eina per defugir l'embat real, que és la lluita per l'autodeterminació en el territori, que és la que efectivament, sí que donaria sentit i recorregut real a aquestes institucionalitats alternatives. Per tot això, òbviament, votarem que no a aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I en nom d'aquest grup, té la paraula... (*veus de fons*) l'il·lustre diputat Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Ahir va fer un any que els membres del Govern de Catalunya eren destituïts il·legítimament en aplicació de l'article 155, amb el suport del PSOE i, per tant, també del Partit Socialista de Catalunya. Ahir..., avui fa un any, o ahir va fer un any que prenien el camí de l'exili. Demà passat farà un any que els que es mantenien a Catalunya eren empresonats sense judici, i s'afegien a l'empresonament dels Jordis, que portaven ja uns dies a presó.

A tot això, hi hem d'afegir la persecució contra centenars d'alcaldes –alcaldes, alcaldes– i regidors, investigats per la Fiscalia, per la seva vinculació amb l'1 d'octubre; càrrecs electes i càrrecs de la Generalitat de Catalunya, investigats per l'1 d'octubre, i activistes, i artistes, i periodistes, per la seva activitat diària. Tot plegat és una venjança contra aquell 1 d'octubre, en el qual, malgrat la violència de l'Estat, vam votar i vam guanyar. És en aquesta situació –i és això el que vostè s'estalvia d'explicar– que neix el Consell per la República. Una entitat de naturalesa privada, sota jurisdicció belga, amb independència respecte a les institucions catalanes, però, òbviament, amb complicitat amb el Govern, amb finançament privat i que tindrà tota la llibertat per treballar per l'objectiu de la independència, per fer realitat el dret a l'autodeterminació de Catalunya, per internacionalitzar la nostra causa.

I això és compartit, òbviament, amb el Govern de Catalunya, perquè el Govern de Catalunya dona forma a la majoria parlamentària, i perquè en aquest Parlament, des de fa molts anys, guanyen sempre els independentistes. I vostè, senyor Pedret, en les seves intervencions, és incapaç de dir una paraula sobre la injustícia que suposa tot el que ha passat; tot ho troba gravíssim, però oblida el punt de partida, oblida els companys a la presó, oblida l'exili. I trigarà, però li acabaran pujant els colors; potser ens haurem d'esperar fins a Estrasburg, que els treguin totes les vergonyes, però passarà, senyor Pedret.

I malgrat que parlem d'entitats de naturalesa privada, o d'associacions d'electes –que també deu estar prohibit pels electes, associar-se–, vostès disparen contra tots, perquè en aquesta situació perversa, el que intenten és que no tinguem eines, que no puguem defensar el nostre projecte polític. Per això ho intenten tot, fins i tot negar-nos la majoria al Parlament, guanyada a les urnes; negar-nos la lliure associació d'electes, ara, escollits democràticament, *electes*. Negar-nos fer entitats privades; en definitiva, el que intenten és negar-nos defensar un projecte polític legítim, com la independència de Catalunya, negant-nos poder exercir el dret a l'autodeterminació, sí, aquell dret a l'autodeterminació que vostès defensaven quan nosaltres érem el 15 per cent, i que van deixar de defensar quan vam veure que guanyaríem.

Poden intentar-ho, prohibir tot, senyor Pedret, tot ho poden intentar prohibir, però nosaltres no ens rendirem, no renunciarem i, de fet, no dubti que guanyarem, senyor Pedret, malgrat les seves trampes.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per últim, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada Aurora Madaula.

Aurora Madaula i Giménez

Moltes gràcies, senyor president. Bé: «No permetrem que intentin suplantar les institucions.» Ens deia vostè, senyor Pedret, eh? Nosaltres tampoc. De fet, la seva proposta de resolució insta..., té dos punts i, desgranant el que vostès presentaven com a proposta de resolució, en dos punts, on demanen el respecte a l'Estatut d'autonomia..., bé, quin respecte? El respecte a l'Estatut d'autonomia que va tenir la sentència contra l'Estatut del 2010? El ribot que feia passar el senyor Guerra, membre del seu partit? Catalunya és l'únic territori a l'Estat espanyol que té un estatut que no l'ha votat la seva població.

De fet, el senyor Pedro Sánchez, el president d'Espanya, ho reconeixia i ho deia, el passat 17 de juliol: «Catalunya té un estatut que no ha votat i la crisi es resoldrà votant.» Sí, ens agraden les urnes, sembla que a vostès no, perquè vostès segueixen dient: «Respecte, que té a veure amb la institució del Parlament de Catalunya.» Respecte a la institució del Parlament de Catalunya és posar a la presó a la presidenta del Parlament de Catalunya per haver permès un debat? O mantenir a la presó els diputats escollits pel poble de Catalunya, com són els diputats Junqueras, Rull,

Turull o Romeva? És aquest el seu respecte a la institució del Parlament de Catalunya? És respectar, com vostès segueixen dient, la posició institucional, la naturalesa, la composició..., «la naturalesa, la composició»? Alterant els resultats sorgits de la democràcia, sorgits de les urnes del 21 de desembre?, no deixant que votin diputats electes en aquesta seu parlamentària?

Els recordo que, fa unes setmanes, en la seva parlamentària, en el Ple del Parlament, d'aquesta institució, vam votar que els nostres diputats no estaven suspesos. I vostès van recórrer aquesta votació en Ple del Parlament per deixar en suspens els drets dels nostres diputats. Per deixar en suspens, com sempre fan, la democràcia.

«Respecte a les funcions»; respecte a les funcions del Parlament de Catalunya és vetar fins a quatre vegades el debat d'investidura del president del Govern de la Generalitat? Aquest és el respecte?

«Instar a no desnaturalitzar el sistema institucional de Catalunya.» Aplicar el 155, dissoldre el Parlament, cessar el Govern, sense estar així previst en la Constitució, això què és? Això no és desnaturalitzar les institucions del Govern de Catalunya? Això és un cop d'estat del segle XXI, i vostès ho saben.

Després, en el seu punt..., segueix instant ara el Govern –passem del Parlament a instar el Govern– a: «Respectar, un altre cop, l'Estatut d'autonomia, a respectar que el Govern de la Generalitat defensi la seva posició institucional i les seves funcions executives.» Vaja, impedir nomenar consellers, com se li ha impedit nomenar els seus consellers al president Torra? Això és defensar les seves funcions executives al Govern? Vostè ha dit: «No podem deixar que algú s'erigeixi en el Govern de Catalunya.» Efectivament, no podem deixar que algú, des de Madrid, s'erigeixi en el Govern de Catalunya i esculli quins són o quins no són els representants, els consellers del nostre Govern de la Generalitat de Catalunya.

I segueix: «No podem desnaturalitzar el sistema institucional de Catalunya mitjançant la creació o el finançament de cap consell.» Li recordo la intervenció de les finances del ministre Montoro, per la qual vostès em sembla que no van dir res, o segueixen sense dir res. «Que no puguin crear, de cap manera, el Consell de la República, perquè suposa uns menyscapes, una usurpació real o aparent.» La feina desinfectadora que fa el ministre Borrell contra les delegacions del Govern de la Generalitat de Catalunya, delegacions que són funcions i que són atribucions del Govern de la Generalitat de Catalunya, això no és usurpació de les funcions del Govern de la Generalitat de Catalunya?

Sabem que la relació entre el Govern de Catalunya..., entre Catalunya i el Govern d'Espanya fa molt de temps que està en crisi. Des del nostre grup parlamentari sempre hem defensat una resolució política a aquest conflicte polític. Nosaltres no tenim por a les urnes, i per això defensarem, sempre que sigui possible, que els ciutadans de Catalunya resolguin el seu futur, el seu dret, a les urnes. Des de l'Estat espanyol, s'ha avantposat la unitat d'Espanya, la unitat com a sagrat, per davant de la democràcia. I en els darrers mesos encara més, han avantposat la unitat d'Espanya, com qualsevol nacionalista espanyol. En això no es diferencien gaire, vostès, de Ciutadans i del PP. Vostès han avantposat la unitat d'Espanya a l'estat de dret i a les llibertats, amb la persecució de les idees, la violència institucional i la justícia a la carta.

Però bé, en una situació com aquesta, de manca progressiva de llibertats i anormalitat democràtica, ens refermem en la voluntat d'utilitzar tots els mecanismes útils i que siguin possibles, que ens ajudin a explicar al món aquesta greu injustícia que patim, i el baix nivell democràtic de l'Estat que ens empresona. Tal com va dir el president de la Generalitat en el seu debat d'investidura, ja els va anunciar que això formava part de l'acord de Govern subscrit per la majoria parlamentària en formar govern: «La legislatura arrenca amb la força de posar en marxa totes les vies d'acció política republicanes, aquí i a l'exili: l'assemblea de càrrecs electes a l'interior i el Consell de la República a l'espai lliure d'Europa.» Perquè sí, hem hagut

d'anar a buscar la llibertat a l'exili. L'exili, un cop més, ha estat el garant de les llibertats quan Espanya no ens les dona, aquestes llibertats.

I vostès ja ho coneixen, només cal que recordin els governs republicans socialistes a l'exili (*remor de veus*), i els en puc posar diversos exemples, però només...

El president

Demanaria, si us plau...

Aurora Madaula i Giménez

...només els recordaré, recordin, per exemple, els familiars de Juan Negrín o de Rodolfo Llopi. És evident... (*veus de fons*) És evident...

El president

Si us plau... Si us plau, perdó, diputada. Diputat Pedret, li demanaria si us plau que mentre..., no interrompi la intervenció de la diputada. (*Remor de veus.*) I demanaria, si us plau, diputats..., demanaria el respecte oportú per aquesta comissió i per qui està intervenint en aquest moment. Pot continuar, diputada.

Aurora Madaula i Giménez

És evident, sempre..., els estats repressors mai reconeixen els seus exiliats. No passa res. (*Remor de veus.*) Ho va dir el president d'una manera clara i contundent: «És així com posarem en marxa les tres vies d'acció política republicana. La primera, a l'exili, a l'espai lliure d'Europa, com ja li he dit en el Consell de la República.»

Vostès diuen que aquest Consell per la República no té representativitat. Doncs sí que en té, de representativitat. De fet, el president del Consell de la República és el Molt Honorable Carles Puigdemont, que representa el poble de Catalunya, perquè és el president destituït il·legalment pel 155. Perquè va participar en unes eleccions, convocades il·legítimament des de Madrid, perquè va ser el candidat d'aquesta cambra que va obtenir la majoria de vots per poder ser investit, i que vostès van impedir, fent gala, un altre cop, del seu frau democràtic.

Per aquest compromís del president de la Generalitat, tirarem endavant, els ajudarem a tirar endavant aquest Consell per la República i, evidentment, votarem en contra de la seva proposició.

El president

Moltes gràcies, diputada. Per què em demana la paraula, senyor Pedret?

Ferran Pedret i Santos

Per contradiccions amb algun grup i per al·lusions directes d'altres.

El president

Trenta segons.

Ferran Pedret i Santos

En primer lloc...

Aurora Madaula i Giménez

No l'he al·ludit, perquè no l'he citat.

El president

No li he donat la paraula, diputada. De la mateixa manera que demano respecte als altres diputats, li demanaria que, si vol obtenir la paraula, me la demani i jo no tinc cap problema a donar-l'hi.

Ferran Pedret i Santos

Però, és que a més, no parlava de vostè..., em referia a un altre grup, però en tot cas, si té por que li contesti, ja parlarem en una altra ocasió.

Per contradiccions, ens retreu el Grup de Ciutadans que no siguem el que en anglès se'n diu «*trigger-happy*», i jo els respondria que, efectivament, no ho som, eh?

I també, respecte a la qüestió de les crítiques a les institucions, els hem de contestar que en la teoria liberal de l'estat, i de l'estat democràtic, totes les institucions i totes les seves decisions són i poden ser objecte de crítica.

Pel que fa a les allusions, perquè el senyor Sabrià –aquest cop li agraeixo que no hagi marxat, després de fer la seva intervenció– ens parla sempre des d'una suposada talaia moral, en què diu que a mi m'han de pujar els colors, etcètera. Miri, jo entenc que, des de la seva deformació grotesca de la realitat, els costi molt fer un anàlisi acurat sobre els espais polítics i les idees i els valors que representen cadascun dels partits amb els que no comparteixen un mateix plantejament, eh? I això ho hem vist també en intervencions d'altres grups de la majoria. Però, el problema és que, el relat que fan vostès, sobre el que som nosaltres i el relat que fa Ciutadans sobre el que som nosaltres, són radicalment incompatibles...

El president

Diputat, acabi, perquè ha esgotat el temps.

Ferran Pedret i Santos

Sí, sí. Uns o altres estan molt errats. I a més, tot això que ens diu –tot això que ens diu– té una contradicció intrínseca, eh?, quan ens ho diuen des dels partits de la majoria, ens ho diu un president de la Generalitat...

El president

Diputat, em sembla...

Ferran Pedret i Santos

...des del faristol del Parlament, fent de president de la Generalitat, i, per tant, és absolutament incompatible amb una anàlisi acurada de la realitat i del que està passant.

El president

Diputat, una cosa és fer aclariments, i una altra cosa, ja començar un altre..., i obrir un altre argument. Hem tingut la deferència, però en aquest sentit també li haig de demanar que s'acoti, quan demana..., envers la referència que ha fet.

Dit això, passaríem, doncs, a la votació.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Vots en contra?

Queda rebutjada per 8 vots a favor... (*Veus de fons.*)

Ah, l'abstenció, disculpi.

Abstencions?

Queda rebutjada per 8 vots a favor, 11 en contra, i 1 abstenció.

Proposta de resolució sobre la recuperació de la relació bilateral Generalitat-Estat i sobre els recursos presentats pel Govern de l'Estat a lleis del Parlament de Catalunya

250-00239/12

Passaríem, doncs, al punt 4 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre la recuperació de la relació bilateral Generalitat-Estat, i sobre els recursos presentats pel Govern de l'Estat a lleis del Parlament de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. (*Remor de veus.*) Diputats, diputats..., presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. I, en nom d'aquest grup, per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. (*Persisteix la remor de veus.*) Demanaria als diputats una mica de calma, perquè, si no, em costarà fer la intervenció. (*Pausa.*)

Crec que la bilateralitat forma part de la història democràtica de l'Estat espanyol, que tot procés d'apertura democràtica, o d'irrupció democràtica, la conquesta de drets civils, la demanda d'una regeneració institucional o de llibertats polítiques ha emergit sempre de la mà de la conquesta de drets nacionals. Pensem en la Segona República, pensem també en la Transició i en el que va suposar la trobada de Suárez i Tarradellas, i el decret de restitució de les institucions catalanes que, *de facto*, suposava el reconeixement de la continuïtat històrica entre la Generalitat de la Segona República i la Generalitat de l'actualitat i el reconeixement de la bilateralitat com a eina d'avenç nacional. Jo crec que el discurs del rei ha trencat en gran part el somni d'una monarquia dual, o d'una monarquia plurinacional.

I per cert, i m'agradaria fer un incís al senyor Pedret, amb tot l'afecte i sense voler crispar l'ànim, però quan vostè fa trenta segons ha dit que totes les institucions públiques han d'estar sotmeses a crítica, m'agradaria saber l'opinió seva i del seu partit sobre que el president del Govern desobeeixi el Consell de l'Estat per portar davant dels tribunals la declaració del Parlament, que apostava per una república com a forma d'Estat. (*Veus de fons.*) D'acord..., m'agradaria conèixer la seva opinió, perquè crec que la bilateralitat ha de ser l'element que sancioni no només la millora de les relacions i de l'espai de diàleg, com a construcció futura i que, per tant, deixi enrere tot això que hem parlat en el punt anterior, de la unilateralitat, del que vam viure amb la Llei de transitorietat, el que vam viure al mes de setembre de l'any passat; sinó que també hauria de deixar enrere la unilateralitat que hem vist en l'exercici de govern, en l'aplicació del 155, en l'alteració del marc constitucional via 135 o en la derogació de l'Estatut, via Tribunal Constitucional.

Nosaltres creiem que la bilateralitat ha de ser l'eina no per a la millora o l'adequació d'aquest marc constitucional, sinó l'eina que sancioni l'obertura d'un nou temps constitucional i que transformi, per tant, la majoria de progrés i plurinacional sobre la que s'assenta el Govern de l'Estat espanyol, en una majoria de futur, en una majoria dirigent, en una majoria capaç de generar un nou acord. En aquest sentit, amb relació a les esmenes del Partit Socialista, podem compartir l'esperit, però no compartim la intencionalitat. Considerem que la bilateralitat és una eina indispensable, el reconeixement de la plurinacionalitat i, per tant, que l'Estat espanyol s'assenta o s'ha d'assentar sobre un règim de sobirania compartides, i del reconeixement nacional dels pobles que el conformen, és un element indispensable.

Sí que compartim els matisos que ens han fet, perquè crec que algunes trobades ja s'han realitzat, quan ens van presentar aquesta moció i, per tant, acceptarem la resta d'esmenes. I amb això, dono per finalitzada la presentació.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Diferents grups parlamentaris han presentat esmenes i, seguint l'ordre, en nom del Grup Parlamentari del Partit Socialista i Units per Avançar, té la paraula l'illustre diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. I li demano disculpes si abans he excedit el temps o me n'he anat més enllà de la qüestió, eh? A vegades, el debat és més encès del que ens agradaria.

En qualsevol cas, nosaltres en termes generals compartim l'esperit –com abans deia el diputat Lucas Ferro, respecte a la nostra proposta de resolució–, compartim, diguem, el fons del que es pretén. Ara bé, a nosaltres ens sembla que en qualsevol estat complex que reconegui aquesta complexitat i l'articuli políticament i administrativament, sigui en forma, diguem, d'un cert grau de descentralització i desconcentració, sigui en forma d'estat autonòmic, com és el cas singular de l'Estat espanyol, sigui en una institucionalitat de tipus federal, els mecanismes bilaterals són

sempre acompanyats d'altres mecanismes multilaterals. I això no és en demèrit o en detriment de la bilateralitat que s'estableix en molts assumptes, sinó que té a veure amb qüestions que són de tipus transversal i que, en el fons, té a veure amb el principi democràtic.

És a dir, tractar en comú aquells afers que són d'interès comú o d'afectació comuna i tractar bilateralment aquells afers que tenen a veure amb una competència exclusiva, per exemple, de la part federada o amb una qüestió que és d'interès exclusiu d'una de les parts federades i que, per tant, ha de dialogar directament amb l'Estat. Això no vol dir que, per a determinades qüestions, no es puguin arribar a articular mecanismes bilaterals que no tinguin a veure necessàriament amb competències exclusives, o amb temes que puguin ser d'interès de més d'un dels ens federats, etcètera. Però, en qualsevol cas, a nosaltres ens sembla que potser és una discussió excessivament tenyida d'ideologia, quan estem parlant en realitat de diferents solucions tècniques a l'articulació política, administrativa, d'una realitat plural i complexa com pugui ser Espanya, en aquest moment, no?

I dir que nosaltres en cap moment neguem el caràcter plurinacional de l'Estat. O sigui, nosaltres, del que estem en contra, és de la visió nacionalista de que cada nació ha de formar necessàriament el seu propi estat, o que cada estat es pot permetre només una nació al seu si. Estem en contra de totes dues... I per això nosaltres som partidaris de solucions de tipus federal. Diguem, des de l'estreta mentalitat d'un nacionalista, això semblarà sempre incorrecte, eh?, i semblarà que, quan un defensa això, està defensant una mena de sacralització de la unitat d'Espanya, com s'ha dit en aquesta mateixa comissió, però això és des de la mentalitat i el marc mental d'alguns. Des de la nostra visió, el que estem defensant és la superació del paradigma de l'estat nació i la construcció de comunitats polítiques en base a criteris no directament relacionats amb la identitat.

És a dir, que reconeguim la importància que juga, en qualsevol col·lectiu humà, la qüestió de la identitat cultural, lingüística, dels bagatges històrics..., fins i tot en termes com..., parlant des de Catalunya, en el dret civil, però no fer d'això una qüestió que es sacralitzi i que porti a construir comunitats polítiques només en base a això. Entre altres coses, perquè en la història del nostre continent, i en la mateixa distribució de les diferents identitats, trobem la impossibilitat que això produeixi bons resultats en termes democràtics i de respecte als drets fonamentals de tothom. I per això, em sembla que l'Estat, diguem, d'alguna manera, igual que ha de ser laic respecte a les identitats religioses, ha de ser igualment laic respecte a les identitats culturals. La qual cosa no vol dir renunciar a articular políticament solucions per situacions com les que vivim a Catalunya o a altres indrets de l'Estat. Però la nostra voluntat és aquesta, avançar cap a la superació del paradigma de l'estat nació per avançar cap a estats federals, plurinacionals.

Per tant, que ho reconeguim plenament, que s'articulin com a tals i que permetin assolir, algun dia, el vell ideal kantian de la pau perpètua a través de la federació universal.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per defensar les esmenes presentades també..., i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat Josep Costa.

Josep Costa i Rosselló

Bé; gràcies, president. Per part de Junts per Catalunya, i atès que el grup proponent ha acceptat la nostra esmena, podem anunciar que votarem a favor de la resolució, si bé amb cap tipus d'entusiasme. És evident que, amb Catalunya en Comú Podem no tenim exactament les mateixes idees, no pensam en tot igual; de fet, nosaltres no tenim cap esperança de que aquest Estat sigui diferent, amb un govern diferent, però sí que és cert que tenim algunes qüestions en comú,

compartim alguns consensos especials i importants en aquest país, com pugui ser el rebuig a la monarquia borbònica, el rebuig a la repressió i a la restricció dels drets civils, o el compromís amb una democràcia plena, que inclou el dret d'autodeterminació. En aquestes lluites compartides, igual com en la PR d'avui, ens hi trobaran.

Concretant en la proposta de resolució, és evident que compartim, i estam d'acord i així ho hem manifestat nosaltres moltes vegades, que el Parlament de Catalunya, des de fa uns anys, està sotmès a un nivell d'ingerències externes absolutament intolerable i que això fa que, diguéssim, no pugui representar adequadament, no pugui representar eficaçment la voluntat popular, que és el seu mandat i la seva funció essencial. Per cert, abans que es reivindicava la capacitat del Parlament d'exercir les seues funcions, doncs, la funció essencial, que és representar la voluntat popular dels catalans, se li està negant i se li està, diguéssim, interferint judicialment i políticament des de tots els àmbits de l'Estat, perquè no pugui exercir aquesta funció essencial.

També compartim, amb la proposta de resolució, que les lleis socials aprovades –per àmplia majoria normalment– beneficiaven els set milions i mig de catalans i, per tant, és absolutament intolerable, des del punt de vista democràtic, que, per l'arbitrarietat política d'un govern que aquí no l'ha votat ningú més que una petita minoria o d'un tribunal que té tota una composició aliena al que són les majories democràtiques d'aquest Parlament, es tombin aquestes lleis.

També veiem, o també ens agradaria pensar que amb un govern diferent a Madrid, a la capital de l'Estat, hi podria haver un diàleg d'igual a igual. Aquí és allà on tenim nosaltres l'escepticisme. De fet, més enllà de la crítica al Govern de Rajoy, que compartim, crec que no estam d'acord en que el PSOE pugui aportar grans canvis, més enllà de gestos i escenificacions.

Aquesta proposta de resolució, si no vaig errat, està presentada des del mes de juny, i potser ja s'ha quedat una mica obsoleta, no? I no ho dic, si em permet la broma, perquè la signi el diputat Domènech i la senyora Alamany, que ja no són ni portaveu ni president del grup, però el cert és que ens parlen de les..., diguéssim, de les ingerències del Govern Rajoy en aquest Parlament, i des que es va presentar la PR, el Govern socialista ja porta dos recursos d'inconstitucionalitat contra decisions d'aquest Parlament, que són les mateixes que havia fet el Govern del PP en aquesta legislatura. Per tant, ja van empatats a recursos contra aquest Parlament, durant el 2018.

Malauradament, Sánchez segueix perseguint la llibertat d'expressió política en aquesta cambra, amb recursos indignes, com el que s'ha posat per tancar les vergonyes de la decadent monarquia borbònica, rebutjada pel 80 per cent dels catalans. Però bé, potser algú diria que fa massa poc temps que tenim el Govern Sánchez i que, a la llarga, serà diferent. Nosaltres, en aquest sentit, molt escèptics perquè ja coneixem el Partit Socialista que ha governat, i coneixem com va ser el Govern de Zapatero. Per cert, quan el Govern de Zapatero, aquí hi havia un president del mateix partit, a la Generalitat, i no obstant això, es varen portar al Constitucional multitud de lleis i tenim documentats més de quaranta conflictes competencials entre el Govern de la Generalitat, en el temps del tripartit, i el Govern de l'Estat.

Per tant, el color polític del Govern, és evident que no canvia la qüestió de fons, que és que vivim en un estat del «no a tot». Vivim en un estat que diu «no» a totes les reivindicacions compartides àmpliament per la ciutadania catalana, el dret a decidir, la lluita contra la repressió, la monarquia..., per tant, no confiam en que aquest Govern de Pedro Sánchez pugui resoldre el conflicte polític. Però, com deia abans, nosaltres sempre serem a la taula, nosaltres mai ens hem aixecat de la taula, nosaltres sempre hi serem i per això votarem a favor d'aquesta proposta de resolució; perquè així ho hem dit sempre, per nosaltres no quedarà.

Però hem de recordar, i ja s'ha dit, seguim amb presos i exiliats, seguim amb una situació d'excepcionalitat; seguim amb aquest Parlament intervingut, que no pot representar eficaçment la voluntat popular; seguim amb la persecució dels alcaldes; seguim amb les peticions de presó per a gent que ha participat en l'1 d'octubre, com són els membres de la Sindicatura Electoral, als quals se'ls demana dos anys i nou mesos de presó, amb el que és una acusació indigna, antidemocràtica i escandalosa.

Això està passant sota una fiscal general que se suposa que era progressista, sota un govern que se suposa que és progressista. Seguim sense que es retirin les acusacions de rebel·lió contra presos i exiliats, per tant, seguim en un estat, seguim en un govern socialista que presideix un estat del «no a tot», de «no a la democràcia»; seguim en un estat que viu instal·lat en la unilateralitat de negar l'autodeterminació.

I nosaltres, per finalitzar, sí que ho he de dir, votarem aquesta proposta de resolució, però no som aquí per blanquejar el PSOE; no som aquí per blanquejar un estat que no ha canviat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per poder defensar les seves esmenes. I en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Josep Maria Jové.

Josep M. Jové i Lladó

Moltes gràcies, president. Gràcies al diputat proponent; agraiem que hagi acceptat l'esmena que hem presentat, que no deixa de ser una esmena, diguem-ho així, de caràcter temporal perquè, com s'ha dit, aquestes comissions a les que fa referència el punt 4, ja s'estan reunint a hores d'ara. Després, això sí, de molts anys de no haver-ho fet.

Com és lògic, el nostre grup se suma, una vegada més, a la denúncia de l'actuació dels governs de l'Estat –aquí es parla només d'un, però de tots els governs de l'Estat–, respecte a l'activitat legislativa d'aquesta cambra. De l'ús sistemàtic i l'abús constant i desvergonyit dels recursos al Tribunal Constitucional, a lleis aprovades pel Parlament, sovint amb àmplies majories que superen i de molt, als grups que donaven suport a l'executiu de torn. Per tant, ens hi sumem. Ho hem dit moltes vegades, i ho hem votat moltes altres, i ens hi afegim, sense cap problema, a aquesta nova manifestació en forma de proposta de resolució, en especial perquè, al nostre entendre, constata dues coses: la primera, que aquestes suspensions de lleis afecten directament el progrés social i econòmic de Catalunya, per tant, afecten les classes populars. I en aquesta denúncia ens hi hem de trobar tots i totes.

I en segon lloc, perquè compartim la reivindicació i l'apel·lació al diàleg, sempre, i a la relació de govern a govern per afrontar el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat. Ho vam defensar al debat de política general, creiem que la solució a aquest conflicte passa, necessàriament, per aquest diàleg d'igual a igual, que posi el futur de Catalunya en mans de la seva ciutadania, sense límits ni coaccions, més enllà del respecte a la democràcia i als drets humans, civils i polítics, i basant-se, al nostre entendre, sempre, en el dret a l'autodeterminació.

Sabem que aquesta proposta de resolució no vol arribar tan lluny –ho sabem–, però allí on s'apelli al diàleg, ens hi trobaran sempre. Sempre hem defensat que és a la taula de negociació política on s'han de resoldre els conflictes polítics, i que des del respecte institucional es pot parlar de tot. Estem disposats a seure, com deia, a totes –com deia també el meu company que m'ha precedit– a totes les taules, no ens n'aixecarem. A dialogar sempre i amb tothom, però sempre sense renunciar ni acceptar res que no reconegui el dret a l'autodeterminació, perquè, tard o d'hora, un

diàleg entre iguals s'imposarà com l'única via per a la resolució definitiva d'aquesta situació en la que ens trobem.

I, per tant, mentre es respecti aquesta voluntat de no impedir i parlar de tot amb total llibertat, nosaltres participarem en organismes de caràcter bilateral, perquè entenem que si es parteix d'aquest respecte la nostra presència és una qüestió de defensa i de dignitat de les institucions i els ciutadans de Catalunya. I perquè, en aquestes reunions, seguirem parlant, com s'ha fet i com hem fet i com farem, de la llibertat dels presos polítics i de les vies de resolució del conflicte, basats en els drets de l'autodeterminació. I perquè l'experiència ens demostra que, si es pot avançar, encara que sigui mínimament, i arribar a algun tipus d'acord és en base a aquests mecanismes entre iguals. Malgrat que aquests acords, com va recordar el vicepresident quan se'l va fer comparèixer per explicar per què no acudiria a la reunió del Consejo de Política Fiscal y Financiera..., com deia el vicepresident, malgrat que aquests acords estan lluny, molt lluny de l'acord polític de fons necessari sobre una resolució democràtica i política entre Catalunya i les institucions de l'Estat.

Saben que nosaltres no renunciarem a res, a cap via que des de la democràcia, el diàleg i, evidentment, la no violència, ens apropi al nostre objectiu polític de fer efectiu un dret com el dret d'autodeterminació; però tampoc renunciarem a aquells instruments que es basin en el reconeixement i respecte mutu que, per molt insuficients i limitats que els considerem, puguin significar una relació d'igual a igual amb l'Estat. No hi confiem en excés –també ho deia el company que m'ha precedit–, per no dir gens, però no hi renunciarem. Per això, ja s'han reunit tres d'aquestes comissions a les que fa referència la seva proposta de resolució. I ens en felicitem; feia molts anys que no es reunien. Esperem que d'aquestes reunions se n'obtingui algun tipus d'avenç.

Ahir sembla que se'n va materialitzar un, amb la signatura del desistiment dels recursos interposats per l'Estat espanyol davant del Constitucional a la Llei de mesures urgents per afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge. Ens en congratulem i esperem que aquest sigui un bon senyal, un canvi de tendència, però sobretot, esperem que això representi l'inici d'un canvi més de fons, que reconegui que el diàleg polític entre iguals, com entenem que diu la seva proposta de resolució..., doncs, aquest diàleg polític entre iguals, sigui la única via o és la única via efectiva per resoldre el conflicte en el qual avui ens trobem.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes... (*Veus de fons.*) Disculpin. No és... –disculpin, sí. Passaríem, doncs, la paraula a la resta de grups parlamentaris –disculpin. I començaríem pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Nacho Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; gràcies, president. Bé, la nostra posició envers aquesta proposta és evident que és de votar-hi en contra. Perquè aquesta proposta de resolució, no només és una..., diguem-ne, una cantarella que des de fa molts anys s'ha imposat en el debat públic a Catalunya, i en el conjunt d'Espanya, de criticar, de qüestionar la legitimitat del Tribunal Constitucional, com si fos una institució que no té cap mena d'*auctoritas* sobre el que passa en el nostre debat públic, quan és precisament això el que converteix Espanya..., o és un dels elements que converteix Espanya en una democràcia perfectament homologable amb la resta de les democràcies constitucionals del món.

El Tribunal Constitucional és un organisme, és una institució que apareix en tots els sistemes constitucionals moderns, després de la Segona Guerra Mundial, precisament perquè el que es vol evitar són els excessos de les majories con-

junturals en els parlaments, que van donar lloc a situacions molt indesitjables, situacions luctuoses al llarg de la primera meitat del segle XX. El Tribunal Constitucional no és un caprici, sinó que és el contrari, és la manera que les comunitats humanes s'han dotat per intentar evitar aquests excessos i per garantir la igualtat de drets davant de la llei, i per garantir la llibertat del conjunt dels ciutadans. Més enllà del disbarat jurídic i polític que suposa dir que el fet que el Tribunal Constitucional es pronunciï sobre la constitucionalitat de les lleis emanades del Parlament suposa una ingerència il·legítima en el que vostès anomenen «sobirania del Parlament», que jo crec que, en puritat, s'hauria d'anomenar «autonomia», que no és poca cosa d'altra banda... Jo crec que hem de fer una reivindicació de l'autonomia i de les nostres institucions d'autogovern, com una cosa que és molt important, precisament, per la bona qualitat i pel benestar del conjunt dels ciutadans de Catalunya. No podem dir..., parlar de «sobirania» quan el Parlament de Catalunya no és un parlament sobirà, sinó que és un parlament autonòmic, i és un parlament autònom i jo crec que és un detall important que cal tenir en compte.

Però en tot cas, és curiós que la resolució, la proposta de resolució de Catalunya en Comú Podem digui el següent, en el punt 4.b, que demostra –i jo crec que a les clares– que la seva posició, en el punt 4, en general, no és ni defensar la bilateralitat –cosa que és perfectament legítima, cadascú té el seu model–, però diu el següent: «El Parlament emplaça el Govern de la Generalitat de Catalunya i el Govern espanyol a convocar, en el termini d'un mes, una reunió de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat, en la que es tracti: a. La resolució dialogada dels conflictes competencials acordant la retirada dels recursos existents presentats al Tribunal Constitucional sobre lleis aprovades pel Parlament de Catalunya.» Òbviament, dels recursos presentats pel Govern de la Generalitat contra lleis aprovades a les Corts Generals, ni paraula, no sigui que el senyor Torra i el senyor Puigdemont se'ns enfadin. És el plantejament clar i directe que està fent Catalunya en Comú Podem, des de fa uns mesos, i Podemos a Madrid, de fer de cros-sa dels partits separatistes en l'àmbit polític català. I jo crec que això traspua de forma clara en els plantejaments d'aquesta proposta.

Per cert, a mi m'agradaria, per il·lustrar la importància del control de la constitucionalitat que alguns plantegen, que diuen que és una cosa, una ingerència il·legítima, una cosa sense precedents, esparverant..., dir precisament, esmentar un exemple que els agrada esmentar als partits separatistes i també Podem, dirigents de Podemos han fet servir l'exemple de Rosa Parks per parlar de la desobediència. És molt curiós que justament triïn un..., o escullin un exemple que va totalment en contra de les seves tesis. Jo vull recordar que el cas de Rosa Parks és precisament un cas en què una dona negra als Estats Units dels anys seixanta, concretament a la població de Montgomery, concretament a l'Estat d'Alabama, es va rebel·lar contra unes ordenances municipals que impedièn que els ciutadans negres s'asseguessin en determinats seients dels autobusos.

La senyora Rosa Parks, precisament, es va negar a aixecar-se quan el conductor de l'autobús li va dir: aixequi's, per deixar seure un home blanc. Ella va dir que no s'aixecava, perquè aquelles normes, aquelles lleis, aquelles ordenances eren injustes. I precisament el que demostra la importància del control de la constitucionalitat és el fet que va ser el Tribunal Suprem dels Estats Units, actuant com a Tribunal Constitucional, com a equivalent al Tribunal Constitucional a Espanya, el que va dir que: «Aquelles lleis eren completament injustes.» Alguns potser pretendrien que la senyora Rosa Parks no tingués cap mena d'eina, cap mena d'instrument per recórrer aquelles lleis, que eren del tot injustes. Va ser el Tribunal Constitucional, precisament, qui va obrir la veda per la defensa de les llibertats, de la igualtat, davant la llei.

Aquelles lleis de Montgomery, eren contràries a la constitució, i el Tribunal Constitucional ha de vetllar perquè les normes que emanin de les cambres legislatives, siguin autonòmiques, siguin regionals, locals, siguin dels estats membres de la Unió dels Estats Units, s'adiguin i respectin la constitució. Jo crec que el cas de Rosa Parks, precisament, el que faria..., el que hauria de fer reflexionar els partits separatistes i a Podem és sobre la importància, precisament, de poder recórrer al Tribunal Constitucional quan algú, quan un ciutadà o quan un poder públic considera que s'està vulnerant la legalitat, quan considera que s'estan vulnerant els drets individuals dels ciutadans, com va passar precisament el 6 i 7 de setembre a Barcelona, al Parlament de Catalunya.

Jo crec que això..., d'exemples n'hi ha molts. També el cas de Califòrnia, quan el poble de Califòrnia, l'any 2008, va votar..., el mateix dia que votava per Obama, va votar una esmena a la constitució californiana, en què es digué que el matrimoni havia de ser un matrimoni entre persones de diferent sexe i, per tant, va prohibir constitucionalment a Califòrnia el matrimoni entre persones del mateix sexe, això, al final, va acabar al Tribunal Suprem d'Estats Units. I el Tribunal Suprem d'Estats Units va esmenar la plana al poble de Califòrnia, que mereix per mi tant de respecte com el poble de Catalunya. Però és que el control de la constitucionalitat de les lleis funciona així, d'aquesta manera, i és una cosa tan senzilla i tan positiva per la convivència pacífica entre els ciutadans com això.

Jo vull també posar un altre exemple més actual. Si acceptéssim la lògica dels senyors de Podem i dels senyors separatistes, hauríem d'entendre que l'amnistia fiscal del senyor Montoro, de la qual s'han beneficiat conspicus corruptes, polítics i d'altres àmbits socials..., se n'han beneficiat, d'aquesta llei..., si el Tribunal Constitucional no ens hagués dit que aquesta llei és inconstitucional, aquests conspicus corruptes podrien continuar campant pels seus respectius..., i dient que, caram, és una ingerència il·legítima del poder judicial, encara que el Tribunal Constitucional no és poder judicial, encara que alguns ho confonguin..., del Tribunal Constitucional en aquest cas, amb la voluntat legítima de les Corts Generals, que van aprovar amb una majoria prou qualificada una amnistia fiscal que, efectivament, era des del punt de vista moral una cosa absolutament vergonyosa, però és que sobretot era des del punt de vista constitucional una cosa inconstitucional, perquè atemptava contra la igualtat entre els ciutadans.

Per tant, portar a aquesta Parlament la pretensió que el Govern espanyol o l'Estat –com a alguns els agrada dir–, s'abstingui, s'inhibeixi de recórrer al Tribunal Constitucional per la defensa, la garantia dels drets individuals dels ciutadans, del respecte a les minories, i en definitiva, de la igualtat de tots els ciutadans davant de la llei, és un autèntic disbarat que, òbviament, nosaltres votarem en contra i que crec que hauria de fer reflexionar al conjunt dels ciutadans de Catalunya i de les forces polítiques sobre quin model de societat tenim. Els ciutadans, exactament igual tots, en igualtat, i també els governs, les institucions públiques, els poders públics, han d'estar sotmesos al principi de legalitat. Perquè això, precisament, és la garantia dels nostres drets i les nostres llibertats.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, dir que, des del nostre punt de vista, apreciem elements realment interessants des del punt de vista de debat teòric i de debat conceptual en l'exposició del proponent, però també vull dir que en l'exposició que ha fet el senyor Pedret... –sobretot en la segona part de la seva exposició–,

jo crec que, en aquest context de debat i discussió teòrica, fins i tot podem trobar coincidències conceptuals en molts plantejaments, pel que fa al concepte d'estat, de nació, de plurinacionalitat, de la tradició federalista, etcètera, per més que, òbviament, també tenim algunes discrepàncies, i sobretot en la seva aplicació pràctica en el context que ens ocupa.

Però volia destacar que he apreciat elements, doncs, realment d'interès, des del punt de vista de la discussió teòrica. Però em falla, des del nostre punt de vista, aquesta debat en els termes que vostès el plantegen. Realment això, no només aquí, sinó arreu del món, s'està demostrant un marc, com a mínim en la seva aplicació pràctica, insuficient per donar compte a la resolució dels conflictes vinculats a les nacions sense estat. Això és una evidència, eh? Per tant, cal repensar, d'alguna manera, també aquest marc teòric i conceptual.

I en el camp concretament de l'Estat espanyol jo crec que obvien, equivocadament, una qüestió bàsica, que és el dret a l'autodeterminació. Com un element que també ha de formar part d'aquest marc teòric i conceptual, i com una qüestió fonamental des del punt de vista de drets col·lectius i de drets democràtics, que precisament és la via per donar una solució democràtica concertada a aquest tipus de problemes. Aquest dret a l'autodeterminació que avui és impossible, en el marc jurídicopolític de l'Estat espanyol. I aquesta és una qüestió prèvia.

I si no resollem això, no resollem res més. És a dir, la possibilitat d'exercir el dret a l'autodeterminació és una prèvia que si no l'abordem, òbviament, no estem encarant el problema fonamental. Per què el marc constitucional espanyol no resol això? Per la naturalesa del règim del 78. Un règim del 78 que, des del nostre punt de vista, cal impugnar de forma radical. I a la vista està, en el moment que aquest règim és tensionat, des del 15-M fins avui, per raons socials o per raons nacionals, denota i expressa la seva naturalesa neofranquista, eh? I, per tant, aquest és el problema que nosaltres plantegem, conjuntament amb el tema del dret a l'autodeterminació, com a premissa principal: el qüestionament d'aquest règim en si mateix, del règim del 78. I és en aquest context que nosaltres ens movem en clau de lògica d'alliberament nacional i d'autodeterminació i, òbviament, de destitució d'un règim de baixa intensitat democràtica, per substituir-lo per un nou règim, per un nou sistema, de naturalesa republicana i, per tant, amb un marc de drets democràtics, socials, civils i polítics per a tothom, doncs, més ampliat.

Això es pot fer per una via pactada, per una via dialogada, cosa que avui no és possible perquè no existeix cap actor governamental a l'Estat, ni a les institucions de l'Estat, amb voluntat d'aquest diàleg o, inevitablement, si tu vols no renunciar al dret legítim a l'autodeterminació, s'ha de fer per la via de la desobediència i la unilateralitat que considerem que, avui per avui, és l'única via possible. Perquè altrament, un diàleg entre iguals només pot ser si aquests dos iguals gaudeixen del mateix nivell de dret i de sobirania. Altrament, mai pot haver-hi un debat realment entre iguals. I és per això que nosaltres, el que plantegem, no és la bilateralitat, sinó avui per avui, l'acte de sobirania, l'autodeterminació i que aquestes institucions comencin a actuar i a governar amb plena sobirania.

D'altra banda, també hem de dir que no compartim la posició del Govern i els partits que li donen suport de continuar apostant per aquesta bilateralitat, que pensem que no portarà absolutament enlloc. I, per tant, ineludiblement, portarà a una major frustració de tota aquella població que, referèndum rere referèndum, consulta rere consulta, o votació darrere votació, està apostant pel dret d'aquest país a l'autodeterminació. I, per tant, no entenem per què continuar en aquesta lògica d'ajornament, que no porta enlloc.

Finalment, senyor president, per no allargar-me més, des del punt de vista del nostre posicionament, nosaltres demanàriem votació separada, si és que això és possible, perquè votàriem favorablement al punt 1 i al punt 2, de qüestionament de l'actuació del Govern i del Tribunal Constitucional, de qüestionament –que com-

partim— respecte a la invalidació de lleis que aquest Parlament sobiranament ha aprovat i que, a més, són d'interès social; votariem que no al punt 3 i 4, atès que no compartim aquesta lògica de bilateralitat, sinó que ens situem en clau de ruptura democràtica, de destitució del règim del 78 i d'autodeterminació i ens abstindriem al punt 5, perquè, tot i que no podem estar en contra que s'apliqui allò que és possible aplicar, des del nostre punt de vista, ha d'imperar una lògica de sobirania, és a dir, de restitució d'aquelles lleis suspeses, més que de gestió autonòmica en l'aplicació de les parts que és possible aplicar.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula el Grup de Catalunya en Comú Podem. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies a tots els grups per les seves intervencions. Senyor Pedret, jo crec que estem d'acord... —i comparteixo amb el company de la CUP moltes coses de les que ha dit—, però jo crec que superar el paradigma de l'estat nació, d'una nació un estat, un estat una nació, passa forçosament per reconèixer un escenari de sobiranes compartides. I, per tant, de plurinacionalitat i de que l'Estat espanyol el componen..., és un país de països o un país de nacions.

Sobre la qüestió de fe, jo crec que la relació amb el Govern del Partit Socialista, com una qüestió de fe, jo tampoc la comparteixo, crec que és una obvietat.

El president

Diputat, té dos minuts i li demanaria que concretés el posicionament sobre les esmenes. Gràcies.

Lucas Silvano Ferro Solé

Sí, sí..., m'estic referint a les esmenes del Partit Socialista i del Grup Republicà i de Junts per Catalunya. Nosaltres el que diem és que el diàleg i la bilateralitat no són una qüestió de fe; en política la fe no mou muntanyes, en política hi ha correlacions de forces, o correlacions de debilitats, com es deia durant la Transició. Nosaltres el que diem és que davant d'aquesta etapa històrica que s'obre després del 155 i de la destitució de Mariano Rajoy i del Partit Popular s'obre la possibilitat de construir majories alternatives. Majories que facin de la majoria de progrés i plurinacional, que avui ja existeix al conjunt d'Espanya, no una minoria de resistència, sinó una majoria de canvi, que obri nous camins a partir de la bilateralitat, que obri nous camins constituents, a partir de la majoria plural del Congrés.

I, senyor Pedret, i li agrairia quasi que es donés per alludit, per al·lusions directes: abans li he preguntat, i li he fet referència, sobre la seva valoració de que el Pedro Sánchez....

El president

Diputat..., disculpi, però té dos minuts; ha de concretar i està argumentant sobre el que s'ha dit dintre de la proposta. Li demanaria, si us plau, que concretés sobre les esmenes presentades i el posicionament com a grup proposant que és.

Lucas Silvano Ferro Solé

Sí. Rebutgem les esmenes del Partit Socialista, l'emplacem a que respongui la pregunta que li hem fet sobre el Govern de Pedro Sánchez i la desobediència al Consell d'Estat.

Votarem a favor de les propostes del Grup Republicà i de Junts per Catalunya.

I una precisió històrica: el Tribunal Constitucional a Espanya no sorgeix després de la Segona Guerra Mundial, fer-se copets al pit dient-ho no desmereix que és del 1931, i és el Tribunal de Garanties Constitucionals, que va ser una innovació, preci-

sament per parlar d'aquestes coses. I que va resoldre en contra de la intervenció de les institucions catalanes durant la República i és jurista i és jurista a l'actual jurisprudència del Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies.

Ah, i sobre la votació separada, no tenim cap problema.

El president

Bé, en atenció..., els sembla que votem el punt 1..., entenc, el punt 1 i el punt 2 conjuntament? El punt 3 i el 4, amb l'esmena que hem incorporat al punt 4? I el punt 5, entenc? (*Ignacio Martín Blanco demana per parlar.*) Senyor Martín?

Ignacio Martín Blanco

Sí; molt breument, senyor president, per una contradicció... (*Veus de fons.*)

El president

Trenta segons.

Ignacio Martín Blanco

Sí, per una contradicció. Jo no he dit en cap moment que el Tribunal Constitucional espanyol sorgeixi després de la Segona Guerra Mundial, el que he dit és que a Europa s'imposa el model de Tribunal Constitucional després de la Segona Guerra Mundial, amb tot el debat que hi va haver entre Hans Kelsen i Carl Schmitt.

És evident que el Tribunal de Garanties Constitucionals que hi va haver a la República era un tribunal en la línia dels tribunals constitucionals europeus, però la manera que tenim de control de constitucionalitat, després de la Segona Guerra Mundial, és la del Tribunal Constitucional, tal com el coneixem avui a Espanya, que, lògicament, ve previst a partir de la Constitució del 1978, perquè els quaranta anys anteriors, nosaltres ja vam patir una dictadura feixista. Per tant, és evident que no neix després de la Segona Guerra Mundial a Espanya.

El president

Gràcies, diputat. Repeteixo, faríem el punt 1 i el punt 2 de forma conjunta; el punt 3 i el punt 4, incorporant l'esmena del punt 4 acceptada, i el punt 5. Sí? (*Pausa.*)

Doncs passaríem a la votació.

Vots a favor dels punts 1 i 2?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats, per 12 vots a favor, 6 en contra i 2 abstencions.

Passaríem, doncs, als punts 3 i 4, incorporant l'esmena en el punt 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats per 13 vots a favor, 7 en contra i cap abstenció.

I passaríem per punt final, al punt 5.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat, el punt 5, per 13 vots a favor, 6 en contra i 1 abstenció.

Proposta de resolució sobre l'avaluació i eliminació d'organismes públics no necessaris

250-00253/12

Passaríem, doncs, al punt 5 de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre l'avaluació i eliminació d'organismes públics no necessaris, presentada pel Grup

Parlamentari de Ciutadans. I, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre diputada Sonia Sierra.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president; bon dia a tothom. Catalunya tenia 395 organismes públics, quan vam presentar aquesta proposta de resolució, i dic tenia perquè segurament, ara ja són molts més, perquè el senyor Torra, cada cop que obre la boca, és per anunciar un nou «xiringuito» polític. Cada vez que el señor Torra abre la boca, los catalanes se echan las manos a los bolsillos porque piensan: «¡Uy, sablazo!, otro chiringuito.

El senyor Torra ho diu insistentment, que ell no és aquí per governar una autonomia, no és aquí per millorar les llistes d'espera, ell no és aquí per acabar amb els barracons, ell no és aquí perquè els alumnes amb necessitats educatives especials puguin gaudir d'una escolarització plena, perquè tot això són qüestions menors –ell ja ho explica. Ell està aquí per anar creant «xiringuitos» polítics, de tal manera que han passat de ser processistes a ser «xiringuitistes». La seva màxima ocupació en aquest món és anar creant «xiringuitos» polítics a què no acabem de trobar la utilitat.

Però potser nosaltres estem equivocats, potser sí que són uns organismes públics absolutament necessaris, el que passa és que crida l'atenció que nosaltres, a Catalunya, tinguem 395 organismes públics i, per exemple, la comunitat de Madrid en tingui 153. O el País Basc, en tingui 144. (*Forta remor de veus.*) És a dir, si ajuntem tots els organismes públics del País Basc i de Madrid, encara en tenen menys que nosaltres sols. Realment són necessaris aquests 395..., bé, ara ja són quatre-cents organismes públics? Nosaltres creiem que no, però hi insisteixo, és que potser tenen raó, potser són uns organismes absolutament necessaris per a la vida dels catalans. Bé, fem-ne una auditoria. On està el problema?

Estan convençuts que de veritat aquests organismes són imprescindibles? Quina por tenen a fer una auditoria que demostrï que vostès tenen raó i que nosaltres no, que són organismes molt necessaris i que no són «xiringuitos» polítics com nosaltres diem. Però la sorpresa és que precisament l'esmena que ens trobem és que no volen fer aquesta auditoria. Llavors, és que potser sí que és veritat que són «xiringuitos» polítics per «endollar» els seus amics? Perquè és que resulta que a més de ser la comunitat autònoma –amb molta diferència– que tenim més organismes públics, casualment també som la comunitat autònoma –amb molta diferència– que tenim més alts càrrecs, i també la comunitat autònoma on aquests alts càrrecs cobren millors sous. De tal manera que tenim més de dues-centes persones que cobren més que el president del Govern d'Espanya.

Com és possible que aquests alts càrrecs, d'aquests «xiringuitos» polítics, cobrin més que el president d'un país? Suposo que perquè és molt més difícil gestionar un país imaginari que no pas un país real, s'ha de fer molt d'esforç i s'han d'anar inventant molts «xiringuitos» per intentar buidar de contingut el Parlament, que és el que estan fent –ahir ho deia molt clar el senyor Puigdemont–, i intentar buidar de contingut la Generalitat de Catalunya, que també ho va dir el senyor Puigdemont en el seu discurs.

Nosaltres creiem en l'autogovern de Catalunya, nosaltres creiem en la legitimitat de les nostres institucions, i precisament per això volem que els debats es facin al Parlament, que les lleis les faci i les executi el Govern de la Generalitat i no organismes fantasmes, als quals, a més, has de pagar per afiliar-te –això ja és l'últim. L'últim és que no només tots els catalans de la nostra butxaca paguem aquests «xiringuitos» polítics, sinó que hi ha catalans que voluntàriament decideixen pagar més i apuntar-se a aquests «xiringuitos». Bé, cadascú que faci amb els seus diners privats el que vulgui, però amb els diners de tots els catalans nosaltres estarem molt amants, com sempre, que no es malversin.

Com, per exemple, ahir vam saber que mínim 65.000 euros van anar a un lobby que no sabem exactament què en van fer, més enllà d'enviar *mails* a senadors dels Estats Units, a representants del Congrés, a mitjans de comunicació i al Departament d'Estat dels Estats Units. Per aquest motiu, ara mateix el senyor Carrizosa és a la fiscalia per donar aquesta informació, la poca informació que ens han donat, perquè com són un govern tan opac no hi ha manera que ens donin la informació.

Nosaltres sí que ens prenem molt seriosament els diners de tots els catalans, nosaltres volem que aquests diners serveixin per millorar la sanitat pública, que falta fa; que serveixin per millorar l'educació pública, que també fa molta falta, i que serveixi per millorar els serveis socials.

Llavors, fem aquesta auditoria, votin-hi a favor, mirem quins organismes de veritat presten un servei als ciutadans i quins no, i traiem aquests organismes que, si no fan una funció pública, evidentment, són «xiringuitos» polítics, que és el que nosaltres diem, i que aquests diners es destinin a les necessitats reals dels catalans.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, als grups que han presentat esmena. En primer lloc, és el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i en nom d'aquest grup té la paraula la il·lustre diputada Anna Tarrés.

Anna Tarrés i Campà

Gràcies, senyor president. Senyora Sierra, estic buscant la definició de «xiringuito» al diccionari i no existeix, però realment és un insult a tota la gent que vivim en aquest país que vostè estigui parlant d'un tipus de bar que està a Formentera a les platges i que a l'hivern..., es posa i es treu. M'agradaria pensar que estem vivint en un país on vostè se senten també molt catalans i, per tant, que parlin de les seves institucions com a «xiringuitos» és un insult per tots plegats.

Anem a la feina. El nostre grup parlamentari votarà en contra d'aquesta proposta de resolució, perquè aquesta proposta de resolució té dos temes: el primer és que vol auditar els costos i la seva utilitat, i, el segon, eliminar organismes que realment no són necessaris.

Nosaltres vam presentar, juntament amb el Grup Republicà, una esmena de modificació en els següents termes: «Perseverar en les polítiques públiques institucionalitzades en l'àmbit del sector públic de la Generalitat de Catalunya per dimensionar-lo i caracteritzar-lo adequadament, així com per guanyar amb flexibilitat i agilitat, eficàcia, eficiència i qualitat dels serveis», per una banda, i «Aprofundir en polítiques de transparència del sector públic per donar a conèixer les seves activitats i resultats, així com les actuacions d'avaluació, seguiment i supervisió contínua i els seus resultats», per l'altra.

I el nostre posicionament era de poder transaccionar pels següents motius: primer, pel que fa a l'auditoria, vostè sap que el cost de cada organisme o entitat i la seva utilitat són públics a través de les lleis anuals de pressupostos i de les memòries per programes.

I, pel que fa a eliminar els organismes que no siguin necessaris, cal dir que Catalunya és la comunitat autònoma que ha efectuat una reducció més important d'activitats en el sector públic des del 2010, ben bé un 30 per cent; que Catalunya ja havia endegat polítiques de racionalització del sector públic abans que l'Estat establís polítiques en aquest sentit, a través dels informes Cora; que des del 2010 ençà s'han dut a terme dos plans de racionalització, especialment per dissoldre entitats o per desvincular-les de l'Administració de la Generalitat –aquelles en què hi participa amb el 30 per cent que hem dit abans–; que el 25 de setembre d'enguany s'ha establert i s'ha dit en el pla de govern d'aquesta legislatura..., s'ha

previst establir un tercer pla de racionalització amb finalitat de concretar estructures, especialment pel que fa a la fusió d'entitats.

D'ençà que a Catalunya s'ha endegat amb polítiques de racionalització del sector públic, s'han implementat polítiques adreçades a controlar-ne el creixement i a garantir els nivells d'eficàcia i eficiència. Per exemple, l'Acord de Govern del 10 de juliol del 2012, on s'estableixen mecanismes de control sobre la necessitat i la viabilitat econòmica i l'eficàcia, o la Llei de pressupostos 5/2017, de 28 de març, que estableix un mecanisme de supervisió contínua de les entitats del sector públic, amb l'objectiu de comprovar que es manté la finalitat per la qual es van crear i que són sostenibles econòmicament. I si no és així, doncs, eliminar-les.

Senyora Sierra, les xifres i les dades que ofereix vostè a la PR no responen realment a la realitat i estan descontextualitzades. Primer, perquè no discriminen aquelles entitats en què l'Administració disposa del control i, per tant, de la capacitat d'orientar les polítiques públiques a nivell d'activitat, de compromís pressupostari i de recursos humans.

En aquest sentit, només 178 entitats compleixen aquestes condicions, és a dir, participació majoritària de la Generalitat; la resta, tot i que en el còmput total puguin ser públiques, perquè hi participa l'Estat o l'Administració local, la Generalitat no n'ostenta el control.

Segon, perquè el nombre d'entitats no es posa en context amb el nombre de població a la que dona el servei i al nombre de recursos humans que té l'Administració. Pel que fa al personal administratiu, Catalunya està amb un pes molt més baix en relació amb les altres comunitats autònomes.

Per exemple, Andalusia té 326 entitats, té un personal de l'administració de 237.471, amb una població de 8 milions i mig d'habitants. I si ho comparem amb Catalunya, amb 395 entitats, tenim només 167.095 treballadors de l'Administració pública i amb una població de 7,5 milions d'habitants. Això vol dir –tinc aquí les dades– que en aquest moment, objectivament, Catalunya té el percentatge de personal de l'Administració més baix en relació amb les altres comunitats autònomes, exactament un 2,25 per cent.

La PR tampoc no té en compte el nivell de transferència de competències –és a dir, Catalunya, juntament amb el País Basc, és de les comunitats autònomes amb més competències transferides–, i tampoc té en compte el model organitzatiu de prestació de serveis. Per exemple, Catalunya és l'única comunitat autònoma que presta assistència sanitària als ciutadans a través d'entitats del sector públic, aproximadament en quaranta-cinc entitats.

Tampoc té en compte l'efecte capitalitat, on es concentren sobre un mateix territori les estructures de l'Estat i de la comunitat autònoma.

En definitiva, podem assegurar que l'Administració de la Generalitat té plenament institucionalitzats els mecanismes de control permanent i que disposa d'un sector públic institucional amb un volum i un perímetre, en termes generals, adequats a les competències que es desenvolupen.

En aquest sentit, votarem en contra de la PR.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. El segon grup que ha presentat esmenes és el Grup Republicà i, en nom d'aquest grup, té la paraula la il·lustre diputada Gemma Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Bé, de fet, pretenia començar llegint l'esmena que havíem presentat. Ho ha fet la diputada que m'ha precedit i, per tant, només en destacaré les cinc paraules que..., algunes d'aquestes els deuen grinyolar, a Ciudadanos: «dimensionar», «flexibilitzar», «qualitat», «avaluació», «transparència»... Puc fer com l'Albiol i posar-hi també «agilitat», «eficàcia»... –he dit cinc i puc acabar-ne

ficant set-, perquè és que de l'esmena que hem presentat no entenc quina és la que no els agrada.

No li agrada que vulguem ser transparents? No li agrada que vulguem tenir una avaluació continuada? Que vulguem qualitat? Que vulguem eficàcia? Sincerament, porta a pensar per què no accepten la nostra esmena i espero encoratjada que ens ho expliquin.

Mirin, l'Administració catalana és adequada –no ho diem nosaltres, ho han dit diversos informes, ara en parlarem–, sobretot atribuint-ho a la població que tenim i a les competències que tenim atribuïdes. Perquè tenim un model de prestació de serveis i de béns que té una fórmula de gestió directa, que està especialitzada i que busca resultats, i això ho estem fent i ho estem fent bé.

La diputada Tarrés parlava d'algunes dades. Jo en diré només una de les que ella comentava. Respecte al nombre d'entitats de què disposem a Catalunya, el percentatge d'efectius de l'Administració, si tenim en compte el global de la població, és molt inferior al d'altres comunitats com Andalusia i el País Basc, i que Madrid, i que la Comunitat Valenciana.

I l'hi dic perquè abans un company seu deia: «Al Grup Republicà li preocupa més el territori que les persones». Miri, l'hi vaig dir la setmana passada: a Esquerra ens preocupen els fets, a Ciudadanos els preocupen els titulars i el fum. I avui li tornaré a posar dos exemples, perquè a mi, a diferència de vostè, m'agrada que el titular es desenvolupi i que hi hagi arguments per poder explicar allò que afirmem. Miri, l'hi poso el primer: vostè, a l'exposició de motius, parla que Catalunya té més ens públics que la suma de Madrid i País Basc. Com a titular, déu-n'hi-do, eh? Vostè s'ha parat a mirar quants habitants té Catalunya i quants en té el País Basc? (*Veus de fons.*) Sí? Perfecte. Vostè també ha mirat..., perquè també ens ha comparat amb Madrid i també ha dit que teníem més ens que Madrid, vostè sap que Catalunya té moltes més competències, tot i la seva voluntat recentralitzadora, tot i la seva voluntat que no en tinguem de competències a Catalunya? Sí, d'això ja en som conscients, però tornin una mica enrere, no al que vostès voldrien, sinó al que vivim, i tenint en compte la població i tenint en compte les competències, que sí que tenim atribuïdes, això és el que correspon.

I li deia que li posaré un altre exemple. Vostès diuen: «Fer una auditoria per saber el cost de cada organisme públic». Ja que diu tant que quan el president Torra obre la boca els catalans ens rasquem la butxaca, se la rascaran vostès la butxaca per pagar l'auditoria? Perquè, sap què pot fer? –li ho pregunto–, sap què pot fer si vol saber quant costen aquests ens públics? Si no cal que facin una auditoria! Vagi als pressupostos, que són públics, i miri quan val cada un dels «xiringuitos» que vostè diu. Perquè és que al final el que volem és pilotes cap enfora, donar feina a altra gent..., doncs vagin vostès i mirin-s'ho.

Sap què han fet els grups que donem suport al Govern aquests últims anys? Reduir entre un 20 i un 25 per cent el pressupost d'aquestes entitats, de les que tenen una participació majoritària i quasi bé fins al 30 per cent d'aquelles que tenen una participació minoritària. Se li ha oblidat, dins del seu discurs, de dir-ho i de mirar-ho, que en els últims anys el que hem fet és reduir.

Sap també que el 2012 hi va haver un acord de govern per crear, modificar i suprimir entitats participades? Ho sap? Per tant, ja estem fent també aquesta feina i, a més a més, estem justificant la necessitat, la forma jurídica, el control efectiu, la viabilitat econòmica.

Miri, la Sindicatura de Comptes a l'últim informe..., com que el Síndic de Greuges no li agrada, suposo que la sindicatura de comptes tampoc, però parlo del seu informe. En el seu informe del 2017 conclou que l'1 de gener del 2017 s'havia reduït en un 31,1 per cent –l'hi torno a repetir– reduït en un 31,1 per cent respecte al nombre d'entitats existents l'1 de gener del 2010, i que el 38,2 per cent d'aquestes eren societats mercantils». Durant el període 2010-2016 es va passar de 454 a 390:

a casa meva això és reduir. Ho dic perquè quan vagi a la frase de Twitter i faci aquella frase magnífica que ens ha fet en castellà, de «cada vez que el presidente Torra abre la boca creamos un chiringuito nuevo y ya no son 400 y pico, ya deben ser 500» s'equivoca; eren 454 i ara són 390, per si ho vol, eh? Pàgina 16 de l'informe, per si ho vol veure amb dades, tot i que ja entenc que per al seu titular no li serveix de res.

I, com li deia, com que segur que la Sindicatura de Comptes no li agrada, li poso un altre exemple, i amb això acabaré. La racionalització avaluada de l'Estat espanyol –li sona això del FLA, li agrada una mica més el FLA o tampoc? Bé, segur que quan em sentirà que diré que es redueixen tampoc no li agradarà, eh?, però el FLA diu que hem reduït el 2017 en 338 ens el sector públic català. Per tant, de veritat, tornin a casa –li ho vaig dir la setmana passada– i facin la feina ben feta, amb una mica de rigor, si us plau, perquè venir aquí a dir que cada vegada que obrim la boca fem «xiringuitos», no, no ho corrobora cap de les dades.

Per tant, sense acceptar una esmena, que del que parla és de dimensionar, d'eficiència, de qualitat, d'avaluació, de transparència..., si és que no ens donen cap mena d'opció de donar suport a aquesta proposta de resolució.

Ara, això sí, instarem el Govern a seguir fent ben feta la feina que està fent, i a seguir reduint, en la mesura que no afecti a la prestació de serveis a la població? Sí, això sí, això ho seguirem fent, senyora Sierra.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, a la resta de grups parlamentaris i, en primer lloc és el Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'il·lustre diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. A veure, a nosaltres ens sembla necessari tenir un debat ja enfocat a intentar assolir resultats en matèria de reforma de l'Administració pública a Catalunya... (*Remor de veus.*)

El president

Demanaria silenci quan intervé un diputat.

Ferran Pedret i Santos

No passa res, no tinc pressa.

En qualsevol cas, em sembla que és necessari fer-ho. No sé quants llibres blancs ja s'hauran escrit sobre la reforma de l'Administració pública, en general, i de l'Administració pública catalana probablement també.

També em sembla bé que, periòdicament, revisem, des d'un punt de vista, doncs, tant des del punt de vista del principi de subsidiarietat, com des del punt de vista del principi d'eficiència, etcètera, les redundàncies i, fins i tot, diria que, a vegades, les excrescències, que poden haver-hi en Administracions grans i complexes, com és l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Ara bé, a nosaltres ens sembla que, potser, una auditoria com a tal no és el millor, diguem, la millor eina per informar sobre la utilitat dels organismes públics creats, si del que estem parlant és de buscar si aquests són els millors o no són els millors instruments per assolir unes determinades polítiques públiques que es persegueixen, legítimament, des del Govern o que ja formen part del bagatge de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, a nosaltres, que intentem examinar els textos sense apriorismes, em sembla que l'esmena que li plantejaven tant Junts per Catalunya com el Grup Parlamentari Republicà, podia suposar un punt de trobada raonable sobre aquesta qüestió. Perquè, entre altres coses, ens sembla que no només en aquesta proposta de resolució, sinó en discursos que cada vegada es fan més habituals en el Grup de Ciutadans, a mida que s'allunyen d'aquella ficció fundacional de que havien estat lleuge-

rament socialdemòcrates en algun moment..., doncs hi traspua una certa mal confiança cap al sector públic, en general, cap a l'Administració pública, amb aquella cosa que a vegades hem sentit, sempre des de la dreta política –també des d'espais que, ara, doncs camuflen rere sigla i rere sigla la seva pertinença a aquests espais polítics–, una certa mal confiança cap a la política feta des de l'àmbit públic i cap a les administracions públiques.

I nosaltres no estem d'acord amb aquella cosa de que les administracions públiques i els organismes públics que es puguin crear o els de col·laboració publico-privada siguin necessàriament més ineficaços que la persecució dels mateixos objectius per part de, diguem-ne, de la societat civil entesa com a empreses, organitzacions privades, etcètera.

A nosaltres ens sembla que valdria la pena que poguéssim arribar a aquest punt de trobada, és a dir, examinar realment i periòdicament què és el que potser és sobrer, redundant, mirar d'estalviar recursos que puguin ser més útils aplicats d'una altra manera. Però fer-ho sense apriorismes ideològics, fer-ho sense que sigui, diguem-ne, una mena d'assenyalament de la forma concreta que han adoptat la persecució de determinades polítiques públiques en el cas de Catalunya i posant com a terme de comparació altres administracions que han estat durant molts anys governades, diguem-ne, per determinats partits, i que potser han fet una determinada opció política, també legítima, sobre com prestar determinats serveis o sobre com perseguir determinades polítiques públiques. Però que no pel fet de que la Comunitat Valenciana tingui 122 organismes i aquí n'hi hagi tres vegades més, això vulgui dir que el bo és el que ha fet el País Valencià i no el que ha fet la Generalitat de Catalunya.

Per tant, estudiem-ho. Estem d'acord, en aquest sentit, amb el que proposa Ciutadans, és a dir, estudiem-ho, mirem-ho, però no donem ja per fet, d'entrada, que tot és sobrer, que tot és un malbaratament de recursos i que tot està mal fet.

Em sembla que podríem arribar a estar d'acord i que, de fet, en l'esperit d'alguns d'aquests intents de la reforma de l'Administració pública s'havien intentat aquests consensos. No ho sé, suposo que en el context actual és molt difícil, però crec que valdria la pena.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. Fa dies que sento parlar de «xiringuitos», ho vaig sentir el Ple del Parlament; després vam coincidir a la ràdio, ho vaig tornar a sentir; avui ho torno a sentir..., jo, o sigui, no sé si amb aquestes pluges es troba molt a faltar l'estiu o si s'està en contra de la línia editorial de Pedrerol contra Lopetegui, però crec que quan parlem d'Administració pública, n'hauríem de parlar amb propietat. Està bé que la comunicació política busqui ficar-hi paraules, a les coses, però crec que això no ha d'anar en detriment de parlar de les coses amb propietat.

Parlant de «xiringuitos», bé, no ho sé, m'ha vingut al cap que la germana del rei emèrit va sortir als Panama Papers amb un compte opac a Panamà. Fem una comissió d'investigació per parlar d'on van els diners públics en aquest país? O parlem dels 60.000 milions d'euros del rescat bancari? O parlem dels concerts públics a la Generalitat de Catalunya? Parlem dels «xiringuitos», però dels «xiringuitos» que fan que els diners públics acabin en comptes a Panamà o que acabin en llocs de dubtosa utilitat pública.

Perquè, clar, aquí el que hem vingut a fer és l'exercici constant de que pesi sobre l'Administració pública l'ombra d'opacitat, no? Doncs fem-la pesar sobre la Casa Reial; per què no han convocat la germana del rei emèrit a una comissió d'investigació? Que no és un «xiringuito», això?

És que crec que quan parlem d'Administració pública en la comunitat amb menys treballadors públics de l'Estat, amb el que això ha suposat en termes de precarietat, de retallades laborals als treballadors, de falta de qualitat en els serveis públics, d'erosió de drets socials i ciutadans fonamentals, hauríem de parlar amb una mica de respecte i amb una mica de propietat.

Jo crec que tornar al mantra de l'austeritat i la racionalitat en l'Administració pública –de la racionalitat econòmica, clar–, que fa set anys que impera en aquest país des de les lleis òmnibus i de les lleis de retallades socials i de l'Administració pública, és una presa de pèl.

Si els preocupa quants diners costa el Consell per la República o els preocupa quants diners costa el Fòrum Social Constituent, facin una pregunta parlamentària, que per a això estan. Però no facin pesar sobre el conjunt de l'Administració pública la sospita de que s'estan malbaratant recursos, perquè crec que això afebleix la democràcia, afebleix l'estat social i l'estat del benestar i afebleix les nostres institucions i la seva capacitat de reduir desigualtats. Parlem amb propietat de les coses.

Jo crec que, si el que volem fer és una auditoria pública, la companya d'Esquerra Republicana els ho ha dit, parlem en el debat pressupostari sobre les entitats de dret públic en aquest país i sobre la seva utilitat, però no fem recaure sobre l'Administració pública la sospita de fer «xiringuitos», i menys quan tenim la barra de fer la vista grossa en temes que són, jo crec, que d'importància nacional estratègica.

Nosaltres hi votarem en contra. Hi votarem en contra perquè estem farts que en aquest país, des de fa deu anys, estiguem instal·lats en la lògica de que l'Administració pública és una llosa sobre el benestar de la ciutadania, quan és al revés. Quan és que les administracions públiques garanteixen drets i garanteixen igualtat d'oportunitats. I que, quan parlem de «xiringuitos», hem de parlar d'aquells que atempten contra la igualtat d'oportunitats: hem de parlar de concerts educatius, hem de parlar de comptes fiscals i hem de parlar d'entitats privades i d'externalitzacions de dubtosa utilitat social, i no de la funció pública.

I hi votarem en contra perquè demanar una auditoria de les entitats públiques sobre termes econòmics em sembla, realment, que manca avaluar el seu impacte social tant sobre els treballadors públics, com sobre el conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. Passaríem, doncs, al Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. I, en nom d'aquest grup, té la paraula l'illustre diputat Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, el nostre grup, òbviament, és favorable als principis de racionalització, de sobrietat, d'eficàcia, d'eficiència, d'estalvi, de transparència, de lluita contra la corrupció a l'Administració pública. I també vull destacar el principi de participació ciutadana, de democràcia directa, de participació directa en les decisions de la cosa pública.

Precisament això contrasta, des del nostre punt de vista, amb la lògica del desenvolupament de l'Administració pública en el context del règim del 78, inclòs el seu àmbit autonòmic, que s'ha caracteritzat per la falta de transparència, per la ineficàcia, per la ineficiència, per les portes giratòries, per l'engruiximent de tota mena d'instàncies i institucions, doncs, on s'articula el poder d'aquest règim format pel complex militar industrial, partits polítics, fiscals, jutges, exèrcit, Conferència Episcopal, empreses de l'IBEX 35, sistema financer, que configuren el règim del 78; el sistema de poder extractivista que s'organitza a través de l'Estat espanyol actualment. I que, òbviament, no n'ha estat excepció el sistema autonòmic, també profundament travessat per la corrupció.

I és per això que nosaltres volem marxar d'aquest context d'administració i, a través del dret a l'autodeterminació, poder accedir a un nou sistema republicà, basat en la veritable idea democràtica de l'Administració pública.

I, en aquest sentit, dir que nosaltres volem defensar, a propòsit d'aquesta discussió, realment els serveis públics, l'Administració pública, però, a més, molt més enllà del que actualment està sobre la taula. Nosaltres defensem la sobirania i la gestió pública de tots els recursos estratègics, de totes les infraestructures i de tots els serveis bàsics del país que avui estan, no només en mans de l'Estat, sinó que estan sota titularitat, propietat o gestió, majoritàriament, de les empreses de l'IBEX 35, qüestionant-ne el seu ús social i prioritzant l'interès del capital per sobre de la vida i de les persones i, a més, allunyant-lo de qualsevol sobirania democràtica en mans de les institucions del nostre país.

Per tots aquests plantejaments, que crec que estan diametralment oposats als que inspiren la proposta de resolució de Ciutadans, però també pels arguments que hem expressat en motiu de la proposta de resolució número 2, i és en defensa del nostre sistema territorial davant l'ofensiva recentralitzadora de l'Estat, que pensem que també inspira aquesta proposta de resolució del punt número 5, nosaltres hi votarem en contra.

El president

Moltes gràcies, diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre diputada Sonia Sierra, per un temps màxim de dos minuts.

Sonia Sierra Infante

Muchas gracias, señor presidente. Y, si me permite una previa, la señora Espigares me manda a casa. ¡Qué casualidad! Igual que la señora De Gispert manda a Inés Arrimadas a Andalucía cada dos por tres y de la misma manera que Vox envía a Manuel Valls a la Martinica. Todos los populismos y los nacionalismos hacen lo mismo, decir quién puede hablar y quién no, quién puede estar en la calle y quién no, y quién tiene que vivir aquí y quién no. Que les quede claro que no nos van a encerrar en ningún lugar y que, por supuesto, no nos callarán. (*Remor de veus.*)

Per posicionar-me sobre les esmenes, nosaltres volem una auditoria –i poso exemples concrets–, perquè, per exemple, la Generalitat, el 2017, va donar 1 milió d'euros a una fundació tancada des del 2014. Hem d'auditar i veure què és necessari i què no.

Aquí s'ha citat, per exemple, la Sindicatura de Comptes. Doncs la Sindicatura de Comptes diu que la Generalitat oculta el fons de seixanta-cinc ens. Hem de saber el que serveix i el que no.

Després diuen: «És que som un govern transparent.» M'ho diuen a mi, que tinc l'emparedat de la Mesa perquè no hi ha manera que em facin arribar els projectes lingüístics de centre? Si són tan transparents, on són aquests projectes lingüístics de centre? Ens ho diuen a nosaltres, que la senyora Beltrán porta no sé quantes emparedats de la Mesa, perquè, precisament, el conseller de Transparència no li dona la informació? Poden presumir de moltes coses, però de transparents, precisament, no.

El president

Diputada, li demanaria que concretés les esmenes i el seu posicionament.

Sonia Sierra Infante

Sí, estic explicant..., sí, per què no acceptem les esmenes. Perquè nosaltres considerem necessària aquesta auditoria, que, evidentment, el primer que fan els partits separatistes és dir: «No, no, no, l'auditoria no. No fos cas que surtin aquí coses que no ens agraden.» I que es demostrï que nosaltres tenim raó i que són «xiringuitos» polítics.

I, miri, dir «xiringuitos» no és un insult. El que és un insult és que es gastin els diners de tots els catalans en «endollar» els seus amics. I dir que és que no existeix la paraula perquè no existeix a la RAE el que demostra és un profund desconeixement de com funcionen els sistemes lingüístics; evidentment, els diccionaris són conservadors, i especialment la RAE...

El president

Ha esgotat el temps, diputada.

Sonia Sierra Infante

...i van molt per darrere del que parla la gent.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Passaríem, doncs, a la votació.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda rebutjada per 6 vots a favor, 12 en contra i 2 abstencions.

Sense haver-hi cap més punt de l'ordre del dia, i havent quedat ajornat el punt 6, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia.